

LITANIA
NARODU POLSKIEGO

Z Krótkimi życiorysami
wymienianych Świętych i Błogosławionych

(Krótkie życiorysy wymienianych świętych i Błogosławionych – opracował J. Łobos na podstawie: Nie lękajcie się być świętymi – Polskie drogi do świętości, Bonus liber. Rzeszów 2014)

Katolickie Stowarzyszenie „Civitas Christiana” Przemyśl 2016 r.

Litania Narodu Polskiego, opracowana przez ks. bp. Władysława Bandurskiego (1865-1932), po raz pierwszy ukazała się drukiem w 1915 r. w Piotrkowie Trybunalskim, nakładem Naczelnego Komitetu Narodowego. W 1981 r. uwspółcześnił ją w Rzymie prof. Gabriel Turowski. Litanię zatwierdził „do prywatnego odmawiania” i opatrzył „imprimatur” ks. bp Szczepan Wesoły, delegat Prymasa Polski ds. Duszpasterstwa Emigracji (10.07.1981). Kolejne uzupełnienie Litanii, w związku z beatyfikacjami i kanonizacjami licznych naszych rodaków, dokonywanymi przez Ojca Świętego Jana Pawła II, nastąpiło w 2001 r. w Krakowie. „Imprimatur” dla Litanii, „do prywatnego odmawiania”, udzielił ks. bp Jan Szkodoń (nr 904/2001 z dn. 5.04.2001). W opracowaniu prof. Turowskiego w Wydawnictwie Biały Kruk z Krakowa, Litania ukazała się na początku „Ilustrowanego leksykonu polskich świętych, błogosławionych i sług Bożych” (Kraków 2004), w którym zgromadzono rozważania św. Jana Pawła II o tychże naszych Rodakach. Zaznaczmy, że Ojciec . Święty codziennie odmawiał „Litanię Narodu Polskiego”.

W sierpniu 2014 r. Litania została po raz kolejny uwspółcześniona przez o. dr. Szczepana T.Praśkiewicza OCD, konsultora Referatu Spraw Kanonizacyjnych w Kurii Metropolitalnej w Krakowie.

„Imprimatur” dla uwspółcześnionej Litanii, „do prywatnego odmawiania”, zostało udzielone przez Jego Eminencję Ks. Kard. Stanisława Dziwisza, Arcybiskupa Metropolity Krakowskiego, 26 sierpnia 2014 r., w uroczystość Matki Bożej Częstochowskiej.

BP. Władysław Bandurski - Urodził się 25 maja 1865 r. w Sokalu, szkołę średnią ukończył we Lwowie, po czym podjął studia teologiczne na Uniwersytecie Lwowskim, uwieńczone doktoratem z teologii i filozofii. 25 maja 1887 r. wyświęcony we Lwowie na kapłana, studiował następnie na Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie. Po powrocie do kraju pracował najpierw jako kapłan w Kamionce Strumiłowej, następnie jako katecheta we Lwowie, po czym przeniósł się do Krakowa na stanowisko kanclerzakurii biskupiej. W 1903 r. został kanonikiem kapituły krakowskiej oraz papieskim prałatem domowym. Zasłynął jako natchniony, złotousty kaznodzieja. W 1906 r. konsekrowany na biskupa. Został sufraganem archidiecezji lwowskiej. Po wybuchu wojny nie chciał pozostać we Lwowie zajętym przez Rosjan i jesienią 1914 r., wyjechał do Krakowa, a stamtąd do Wiednia. W Wiedniu zrzekł się sufraganii i do Lwowa nigdy nie wrócił. Zmarł 6 marca 1932 r. w Wilnie. Po jego śmierci trzy miasta, z którymi był związany: Lwów, Kraków i Wilno pretendowały do miejsca wiecznego spoczynku biskupa. Został pochowany w katedrze w Wilnie w krypcie pod kaplicą św. Piotra i Pawła. 3 sierpnia 1996 r. staraniem biskupa polowego WP Głódzia, wbrew protestom litewskich Polaków, przeniesiono szczątki biskupa do Warszawy. W katedrze wileńskiej pozostał jego pomnik.

Litania

Kyrie eleison, Chryste eleison, Kyrie eleison
Chryste, usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas

Ojcze z nieba, Boże, zmiłuj się nad nami
Synu, Odkupicielu świata, Boże, zmiłuj się nad nami
Duchu Święty Boże, zmiłuj się nad nami
Święta Trójco, jedyny Boże, zmiłuj się nad nami

Nad Polską, Ojczyzną naszą, zmiłuj się, Panie
Nad narodem męczenników zmiłuj się, Panie
Nad ludem zawsze wiernym Tobie zmiłuj się, Panie
Jezunieskończenie miłosierny, /zmiłuj się nad nami
Jezunieskończenie mocny, zmiłuj się nad nami
Jezu, Nadziejo nasza, zmiłuj się nad nami

Maryjo Bogarodzico, Królowo Polski, módl się za nami
Święty Stanisławie, ojcze Ojczyzny, módl się za nami
Święty Wojciechu, patronie Polski, módl się za nami
Święty Andrzeju Bobolo, patronie Polski, wielki męczenniku, autorze ślubów lwowskich Jana Kazimierza, módl się za nami
Święci pierwsi męczennicy Polski: Benedykcie, Janie, Mateuszu, Izaaku i Krystynie, módlcie się za nami
Święty Brunonie, apostołe ziem polskich, módl się za nami
Święci Andrzeju Świeradzie i Benedykcie, módlcie się za nami
Święty Ottonie, apostołe Pomorza, módl się za nami
Święci Cyrylu i Metody, apostołowie Słowian, módlcie się za nami
Święty Kazimierzu, patronie Litwy, módl się za nami
Święty Jozafacie, patronie Rusi, módl się za nami
Święty Wacławie, patronie katedry wawelskiej, módl się za nami
Święty Florianie, patronie Krakowa, módl się za nami
Święty Jacku Odrowążu, apostołe Rusi, módl się za nami
Święta Jadwigo Królowo, Matko Narodów, módl się za nami
Święta Kingo, patronko Polski i Litwy oraz górników, módl się za nami
Święta Jadwigo, patronko Śląska, módl się za nami
Święty Janie z Dukli, patronie rycerstwa polskiego, módl się za nami
Święty Janie z Kęt, patronie profesorów i studentów, módl się za nami
Święty Melchiorze Grodziecki, męczenniku z Koszyc, módl się za nami
Święty Janie Sarkandrze, obrońco tajemnicy spowiedzi, módl się za nami
Święty Szymonie z Lipnicy, kaznodziejo prawdy, módl się za nami
Święty Stanisławie Kaźmierczyku, duszpasterzu krakowski, módl się za nami
Święty Stanisławie Kostko, patronie młodzieży, módl się za nami
Święty Rafale Kalinowski, patronie Sybiraków, módl się za nami
Święty Bracie Albercie, opiekunie biedoty krakowskiej, módl się za nami
Święty Maksymilianie Kolbe, apostołe Niepokalanej, męczenniku z Auschwitz, módl się za nami
Święta Tereso Benedykto od Krzyża (Edyto Stein), pochodząca z piastowskiej ziemi wrocławianko, męczennico nazizmu i współpa-tronko Europy, módl się za nami
Święta Faustyno Kowalska, apostołko Bożego Miłosierdzia, módl się za nami

Święta Urszulo Ledóchowska, apostołko służby Bożej, módl się za nami
Święty Józefie Sebastianie Pelczarze, pasterzu Kościoła przemyskiego, obrońco Kościoła przed masonerią, módl się za nami
Święty Józefie Bilczewski, bogaty wiedzą i świętością, módl się za nami
Święty Zygmuncie Gorazdowski, lwowski apostoł Bożego Miłosierdzia, módl się za nami
Święty Zygmuncie Szczęsny Feliński, obrońco praw narodu, niecofający się przed więzieniem, módl się za nami
Święty Janie Pawle II, Mojżeszu przełomu tysiącleci, wielki Papieżu z rodu Polaków, módl się za nami

Wszyscy święci i święte Kościoła, módlcie się za nami

Błogosławiony Bogumile, patronie archidiecezji gnieźnieńskiej, módl się za nami
Błogosławiony Wincenty Kadłubku, dziejopisarzu Polski, módl się za nami
Błogosławiony Czesławie, patronie Wrocławia, módl się za nami
Błogosławiona Bronisława, patronko Śląska Opolskiego, módl się za nami
Błogosławiony Sadokuwraz z czterdziestoma ośmioma męczennikami sandomierskimi, módlcie się za nami
Błogosławiona Salomeo, wdowo i klarysko, księżno halicka, módl się za nami
Błogosławiona Jolanto, patronko Gniezna, módl się za nami
Błogosławiona Dorota z Mątów, patronko Prus, módl się za nami
Błogosławiony Jakubie Strzebie, patronie Lwowa, módl się za nami
Błogosławiony Władysławie z Gielniowa, patronie Warszawy, módl się za nami
Błogosławiona Regina Protmann, adorująca Chrystusa w Najświętszym Sakramencie, módl się za nami
Błogosławiony Rafał Chyliński, patronie ubogich i chorych, módl się za nami
Błogosławiony Edmundzie Bojanowski, świecki apostoł ludu, módl się za nami
Błogosławiony Wincenty Lewoniuku wraz z dwunastoma męczennikami unickimi z Pratulina, módlcie się za nami
Błogosławiona Angela Truszkowska, patronko doskonałego posłuszeństwa Bogu, módl się za nami
Błogosławiona Kolumbo Gabriel, apostołko heroicznej posługi miłości, módl się za nami
Błogosławiona Franciszka Siedliska, apostołko życia w szkole Najświętszej Rodziny z Nazaretu, módl się za nami
Błogosławiona Marcelina Darowska, apostołko Bożej obecności w działaniu, módl się za nami
Błogosławiona Karolina Kózkówna, dziewico i męczennico, módl się za nami
Błogosławiony Wacławie Honoracie Koźmiński, troskliwy opiekun powołań zakonnych, módl się za nami
Błogosławiona Aniela Salawa, tercjarka franciszkańska, módl się za nami
Błogosławiona Teresa Ledóchowska, matka Afrykanów, módl się za nami
Błogosławiona Bernardyna Jabłońska, patronka ludzi opuszczonych i nieszczęśliwych, módl się za nami
Błogosławiona Maria Karłowska, apostołko zagubionych moralnie, módl się za nami
Błogosławiony Jerzy Matulewicz, nieustraszony sługa Kościoła, módl się za nami
Błogosławiony Michał Kozal, męczenniku obozów koncentracyjnych, módl się za nami
Błogosławiona Bolesława Lament, apostołko wśród prawosławnych, módl się za nami

Błogosławiony Stefanie Frelichowski, duszpasterzu więźniów w obozach koncentracyjnych, módl się za nami

Błogosławieni Antoni Julianie Nowowiejski, Henryku Kaczorowski, Anicecie Kopliński, Marianno Biernacki pozostali sto czterej Błogosławieni męczennicy, świadkowie wiary z czasów II wojny światowej, módlcie się za nami

Błogosławiona Stello Mardosewicz ze swymi współsiostrami, męczennicami z Nowogródka, które ofiarowałyście swe życie za ojców rodzin, módlcie się za nami

Błogosławiony Janie Wojciechu Balicki, opiekunie upadłych niewiast, módl się za nami

Błogosławiony Janie Beyzymie, apostołe wśród trędowatych na Madagaskarze, módl się za nami

Błogosławiona Sancjo Janino Szymkowiak, świadomie dążąca do świętości, módl się za nami

Błogosławieni Jozafacie Kocyłowski i Grzegorz Lakoto, grckokatolicki biskupi z Przemyśla, męczennicy sowieckiego komunizmu, módlcie się za nami

Błogosławiony Ignacy Kłopotowski, apostołe słowa drukowanego, módl się za nami

Błogosławiony Bronisławie Markiewicz, apostołe trzeźwości, módl się za nami

Błogosławiony Władysławie Findyszu, gorliwy duszpasterz, pierwszy wyniesiony na ołtarze męczenniku komunizmu w Polsce, módl się za nami

Błogosławiony Stanisławie Papczyński, obrońco życia poczętego, módl się za nami

Błogosławiona Mario Merkert, apostołko miłosierdzia na Śląsku, módl się za nami

Błogosławiona Celino Borzęcka, opiekunko ludu wiejskiego i powstańców, módl się za nami

Błogosławiona Marto Więcka, ofiara heroicznej miłości bliźniego, módl się za nami

Błogosławiony Michale Sopoćko, duchowy kierownik św. Faustyny Kowalskiej, módl się za nami

Błogosławiony Jerzy Popiełuszko, opiekunie prześladowanych robotników, apostołe „Solidarności”, męczenniku bezbożnego komunizmu, módl się za nami

Błogosławiona Zofio Czeska, prekursorzko szkolnictwa dla młodzieży żeńskiej, módl się za nami

Błogosławiona Małgorzato Lucjo Szewczyk, posługująca chorym

i opuszczonym, módl się za nami

Błogosławiony Gerardzie Hirschfeld przez ziemi kłodzkiej, męczenniku hitlerowskiego

totalitaryzmu, módl się za nami

Błogosławiona Mario Tereso od św. Józefa (Tauscher van den Bosch), rodem z ziemi

Piastów, módl się za nami

Błogosławiona Ludwiko Klaro Szczęsna, opiekunko ubogich i chorych, módl się za nami

Od długiej, ciężkiej pokuty dziejowej wybaw nas, Panie

Od kajdan niewoli wybaw nas, Panie

Od godziny zwątpienia wybaw nas, Panie

Od podszeptów zdrady wybaw nas, Panie

Od gnuśności naszej wybaw nas, Panie

Od ducha niezgody wybaw nas, Panie

Od nienawiści i złości wybaw nas, Panie

Od wszelkiej zlej woli wybaw nas, Panie

Od śmierci wiecznej wybaw nas, Panie

Winy królów naszych przebac, o Panie

Winy magnatów naszych przebac, o Panie

Winy szlachty naszej przebac, o Panie

Winy rządzących krajem przebacz, o Panie
Winy kierujących ludem przebacz, o Panie
Winy pasterzy naszych przebacz, o Panie
Winy ludu naszego przebacz, o Panie
Winy ojców i matek naszych przebacz, o Panie
Winy braci i sióstr naszych przebacz, o Panie
Winy całego Narodu Polskiego przebacz, o Panie

Głos krwi męczenników naszych usłysz, o Panie
Głos krwi żołnierzy naszych usłysz, o Panie
Brzęk pękających kajdan naszych usłysz, o Panie
Płacz matek i żon usłysz, o Panie
Płacz wdów i sierot usłysz, o Panie
Płacz dzieci katowanych za polski pacierz usłysz, o Panie
Łzy przesiedleńców i wygnanych z Ojczyzny usłysz, o Panie
Łzy rolników pozbawionych swej ziemi usłysz, o Panie
Wolanie krzywdzonego roboczego ludu usłysz, o Panie
Cierpienia i trudy gnębionego w czasach wojen Narodu usłysz, o Panie
Jęki z więzień, obozów koncentracyjnych i łagrów usłysz, o Panie
Jęki konających robotników Poznania, Wybrzeża, Radomia i kopalin „Wujek” usłysz, o Panie

Wiarę w Ciebie i ufność w nas samych daj nam, o Panie
Nadzieję na zwycięstwo dobrej sprawy daj nam, o Panie
Miłość Polski, Ojczyzny naszej daj nam, o Panie
Męstwo, mądrość, łagodność i solidarność daj nam, o Panie
Wolność, chwałę, szczęście i pokój daj nam, o Panie
Służbę w świętej sprawie Twojej na ziemi daj nam, o Panie
Wszystkie dary Ducha Świętego daj nam, o Panie

Przez Narodzenie Twoje bohatera wielkiego wzbudź nam, o Panie
Przez Najświętsze Życie Twoje żyć dobrze naucz nas, o Panie
Przez Krzyż i Mękę Twoją cierpienia nasze daj mężnie znosić, o Panie
Przez Zmartwychwstanie Twoje z ciemności grzechu wskrześ nas o Panie
Przez Wniebowstąpienie Twoje Ojczyznę wielką, wolną i szczęśliwą daj nam, o Panie
Przez Ducha Świętego Zesłanie ducha dobrego daj nam, o Panie
Przez Miłosierdzie Twoje ducha i tradycję Narodu daj nam zachować, o Panie
Przez Bogurodnicę Ojca Świętego i naszych pasterzy na długie lata zachowaj nam, o Panie
Przez Anioła - Opiekuna Polski bezpieczne bytowanie Ojczyzny daj nam, o Panie
Przez czystą Św. Jadwigi Królowej ofiarę w jedności i suwerenności naszą Polskę zachowaj, o Panie
Przez cnoty wielkich Ojców naszych na Twe błogosławieństwo daj nam zasłużyć, o Panie

Boże Piastów i Jagiellonów, nie opuszczaj nas, o Panie
Boże Sobieskiego i Kościuszki, nie opuszczaj nas, o Panie
Boże ojca Kordeckiego, księdza Skargi i św. ojca Kolbego, nie opuszczaj nas, o Panie

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam Panie
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas Panie
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami Panie

Módlmy się:

Boże Wszechmogący, Panie zastępów, padamy do stóp Twoich w dziękczynieniu, że przez wieki otaczałeś nas swą przemożną opieką. Dziękujemy Ci, że Ojców naszych wyprowadziłeś z rąk ciemiężców, najeźdźców i nieprzyjaciół. Błogosławimy Cię za to, że po latach niewoli obdarzałeś nas na nowo wolnością i pokojem.

W obecnych czasach, kiedy tyle sił potrzeba naszemu Narodowi, aby zachować wolność i suwerenność, prosimy Cię, Boże, napełnij nas mocą Twojego Ducha. Uspokój serca, dodaj ufności w Twoją miłość, oświeć zaćmione umysły naszych braci.

Wzbudź w Narodzie chęć do cierpliwej walki o zachowanie pokoju i wolności. Spraw, byśmy stali się zdolni własnymi rękami i wzajemną solidarnością w służbie Twojego Krzyża zachować Twoje Królestwo w nas, w naszych rodzinach, w naszym narodzie, jak za czasów naszych Praojców. Wybaw nas od głodu, nędzy i wojny. Obdarz nas chlebem. Błogosław naszej pracy. Panie miłosierny. Panie sprawiedliwy. Panie wszechmocny.

Boże Ojczy, niech Duch Święty zmienia oblicze naszej ziemi i umacnia Twój lud. Daj nam, o Panie, abyśmy po przyjęciu w pokorze „bierzmowania dziejów”, udzielonego Narodowi przez św. Jana Pawła II w 1979 roku, Twego Ducha nigdy nie zasmucali, a przez zawierzenie Maryi, Malce Kościoła i Królowej Polski, pozostali zawsze wierni Chrystusowi, Kościołowi i Ojczyźnie. Amen.

Święci

Św. Stanisław ze Szczepanowa – urodził się ok. 1030 r. w Szczepanowie. Był biskupem krakowskim, zasłynął jako kaznodzieja i misjonarz Małopolski, wspierał powstawanie i umacnianie klasztorów Benedyktynskich. Biskup Stanisław bezskutecznie upominał króla Bolesława za niewłaściwe postępowanie. Król zamordował biskupa w 1079 r. w Krakowie na Skałce. Kanonizowany został w 1253 r., przez papieża Innocentego IV. Uroczystość jego kanonizacji w Polsce odbyła się rok później 1254 r.

Św. Wojciech - Wojciech Sławnikowic – urodził się w 956 r. w miejscowości Libice, czeski duchowny, biskup Pragi, z zakonu benedyktynów. W 997 r. przybył do Polski, w celu chrystianizacji Prus. Jednak już po 5 dniach w okolicy pruskiego grodu granicznego Chocholin, (obecnie Święty Gaj) Wojciech – został zabity. Ciało odcięto głowę i nabit na pal. Kanonizowany został w 999 r. przez Papieża Sylwestra II.

Św. Andrzej Bobola - urodził się w 1591 r. w Strachocinie k. Sanoka. W 1611 r. wstąpił do jezuitów. W 1622 r. otrzymał święcenia kapłańskie. Pracował: w Płocku, w Warszawie jako kaznodzieja. Kolejno przebywał w Łomży, w Pińsku i okolicach prowadząc działalność ewangelizacyjną. W 1657 r. w wyniku konfliktów roznieconych przez powstanie Chmielnickiego dostał się w ręce Kozaków. Torturowany i zamordowany w Janowie Poleskim przez Kozaków za to, że nawracał ludność prawosławną na wiarę katolicką. W 1853 r. został beatyfikowany przez papieża Piusa IX. Kanonizowany zaś w 1838 r. przez Piusa XI.

Św. Pięciu Braci Męczenników - często nazywani pięcioma Świętymi Braciami Międzyrzeckimi. Było to dwóch włoskich benedyktynów: **Benedykt i Jan**, dwóch słowiańskich nowicjuszy i jednocześnie rodzonych braci: **Izaak i Mateusz** oraz **Krystyn**, który był polskim służącym. W 1003 r. zostali zamordowani podczas napadu rabunkowego, pierwszego opactwa benedyktyńskiego ufundowanego przez Bolesława Chrobrego. Kanonizowani zostali w 1004 r. przez papieża Jana XVIII.

Święty Brunon z Kwerfurtu - urodził się w 974 r. w Kwerfurcie. Kształcił w Magdeburgu. Na dworze cesarza Ottona III pełnił funkcję kapelana. W 998 r. w Rzymie porzucił karierę dworską i wstąpił do zakonu benedyktynów. Wówczas otrzymał imię zakonne Bonifacy. Po śmierci jego współbraci, Pięciu Braci Męczenników, wybrał się do Polski. Bruno założył kościół św. Wawrzyńca w Łomży. Potępił wojnę prowadzoną przez króla niemieckiego Henryka II przeciwko Polakom. Wraz z 18 misjonarzami poniósł śmierć męczeńską w 1009 r. w okolicach Pojezierza Suwalskiego. Miał wówczas zaledwie 35 lat życia

Św. Andrzej Świerard - urodził się z końcem X wieku w okolicach Krakowa. Swoje życie związał z benedyktynami. Spełniał w klasztorze różnego rodzaju posługi, a po ukończeniu czterdziestu lat poprosił o zgodę na życie pustelnicze. Św. Andrzej ciężko pracując fizycznie pościł trzy razy w tygodniu, stosując liczne inne umartwienia: spał na pnium, na głowę zakładał drewnianą koronę z kamieniami, nosił na sobie mosiężny łańcuch, który po pewnym czasie wrósł w ciało. Było to przyczyną śmierci świętego. Zmarł ok. 1030 r. Kanonizowany w 1064 r. przez papieża Grzegorza VII.

Św. Otton z Bambergu – urodził się ok. 1060 r. we Frankonii – biskup Bambergu. Misjonarz, zwany "Apostolem Pomorza" i "ojcem klasztorów". W 1102 r. został biskupem Bambergu. Zdobył sobie szybko uznanie jako znakomity administrator i duszpasterz. W 1124 r., na zaproszenie Bolesława III Krzywoustego, przybył do Gniezna, skąd wyruszył z misją chrystianizacyjną na Pomorze Zachodnie (Pyrzyce, Kamień Pomorski, Szczecin). Mimo niemieckiej narodowości, znał on doskonale język polski i nauczał w nim. Otton założył 11 kościołów i ochrzcił tysiące ludzi. Po zakończeniu swojej misji powrócił do Bambergu, gdzie zmarł w wieku ok. 80 lat. 50 lat po śmierci, został kanonizowany przez papieża Klemensa III. Od 2006 r. jest patronem Pyrzyce i patronuje archidiecezji szczecińsko-kamieńskiej.

Św. Cyryl ok.(826-869) i Metody ok. (815-885) - Konstanty, o imieniu zakonnym Cyryl, i jego starszy brat Michał, w zakonie Metody, urodzili się na pograniczu Słowiańszczyzny w Tesalonikach. Obydwaj udali się z misją do Chazarów – ludu nad

Morzem Czarnym. W 826 r. zostali wysłani aby ewangelizować księstwo wielkomorawskiego. Cyryl i Metody od początku przyjęli zasadę odprawiania liturgii w języku słowiańskim (zwanym dzisiaj starocerkiewno-słowiańskim). Cyryl stworzył alfabet słowiański – głągolicę, a następnie przetłumaczył teksty. W 867 r. udali się do Rzymu, gdzie papież Hadrian II zalecił odprawianie liturgii w języku słowiańskim nie tylko wśród tych ludów, ale również w niektórych bazylikach Wiecznego Miasta. Cyryl wstąpił w Rzymie do klasztoru i wkrótce zmarł, a Metody ponownie udał się na Morawy i tam zmarł. Papież Jan Paweł II ogłosił św. Cyryla i Metodego głównymi, obok św. Benedykta, patronami Europy.

Św. Kazimierz Królewicz – urodził się w 1458 r. na Wawelu. Jego wychowawcą był Jan Długosz. Od 1475 r. król Kazimierz Jagiellończyk zaczął wprowadzać go jako następcę tronu w sztukę sprawowania władzy. Przez prawie dwa lata królewicz Kazimierz był namiestnikiem ojca w królestwie. Rezydował w Radomiu. Jego krótkie rządy były dobrze oceniane. Niestety, okazało się, że jest chory na gruźlicę. Kazimierz zmarł w 1484 r. Został pochowany w kaplicy św. Kazimierza w katedrze wileńskiej. Papież Leon X w 1521 r. wydał bullę kanonizacyjną które to dokumenty zaginęły. Dopiero król Zygmunt III Waza uzyskał nową bullę w 1602 r. przez papieża Klemensa VIII. Z okazji kanonizacji otwarto grób świętego Kazimierza. Jego ciało po 118 latach było nienaruszone. Uroczystości kanonizacyjne odbyły się w 1604 r. w katedrze wileńskiej.

Św. Jozafat Kuncewicz - urodził się ok. 1580 r. we Włodzimierzu Wołyńskim, w prawosławnej rodzinie. Wyjechał do Wilna, gdzie przygotowywał się do zawodu kupca. Tam zetknął się pierwszy raz z ideą unii Kościołów katolickiego i prawosławnego. Początkowo uczył się w prawosławnej szkole brackiej, gdzie jako wyróżniający się uczeń został zauważony przez jezuitów wileńskich. Wstąpił w 1609 r. do bazylikańskiego klasztoru, przyjmując imię zakonne Jozafat. Na kapłana unickiego został wyświęcony w 1609 r. Świecenia biskupie otrzymał zaś 1618 r. w Wilnie. Wprowadził obowiązek odprawiania codziennie Świętej Liturgii, wizytował parafie, usuwał duchownych, którzy mieli problem z alkoholem. W 1618 r. został arcybiskupem. W dialogu z prawosławnymi przeciwnikami unii, nie ukrywał swojego ruskiego pochodzenia, zdobywając zwolenników pokorą i ubóstwem (w pałacu mieszkał w najmniejszej izbie, oddając pozostałe pomieszczenia na użytek bezdomnych). W 1623 r. został zamordowany przez tłum prawosławnych mieszczan. Ciało jego wrzucono do Dźwiny. W 1642 r. papież Urban VII beatyfikował Kuncewicza, zaś 225 lat później Pius IX w 1867 r. dokonał jego kanonizacji.

Św. Wacław - urodził się ok. 907 r. Był synem księcia czeskiego Wratysława I z dynastii Przemyślidów. Od 925 r. rządził Czechami, a jego rządy charakteryzowały się m.in. ugruntowywaniem chrześcijaństwa w kraju. Wyróżniał się on wielką pobożnością. Szczególną miłością darzył ubogich. Zamordowany przez młodszego brata Bolesława, podczas konsekracji świątyni, w Starym Bolesławcu ok. 929 roku. Ciało Wacława pochowano w kościele św. Wita, zamienionym potem na katedrę. Księżę został natychmiast uznany za męczennika, a niebawem został głównym patronem kraju. Papież Benedykt XIV zatwierdził kult św. Wacława w 1729 r.

Św. Florian - urodził się ok. 250 r. w Dolnej Austrii. Został dowódcą wojsk rzymskich, stacjonujących w Mantem. Podczas prześladowania chrześcijan przez Dioklecjana został

aresztowany wraz z 40 żołnierzami i przymuszony do złożenia ofiary bogom. Wobec stanowczej odmowy wychłostano go i poddano torturom. Kiedy te zawiodły, został biczowany, potem szarpano jego ciało żelaznymi hakami, wreszcie zatopiono go w rzece Enns w 304 r. Jego ciało odnalazła Waleria i ze czcią je pochowała. Nad jego grobem wystawiono z czasem kościół benedyktynów. Florian jest patronem archidiecezji wiedeńskiej. W 1184 r. na prośbę księcia Kazimierza Sprawiedliwego, Kraków otrzymał znaczną część relikwii św. Floriana. W delegacji odbierającej relikwie znajdował się Wincenty Kadłubek, późniejszy biskup krakowski.

Św. Jacek Odrowąż - urodził się w 1183 r. w Kamieniu Śląskim. W 1220 r., wstąpił do Dominikanów. Był on ostatnim bratem, którego obłóczył osobiście św. Dominik (1221). Został posłany przez św. Dominika na misję do krajów słowiańskich. Generał dominikanów, zlecił św. Jackowi misję zakładania nowych klasztorów w Polsce. Jacek udał się najpierw na Śląsk, a później do Gdańska i Krakowa, zostając przełożonym. Dominikanie prowadzili pracę kaznodziejską na terenie Krakowa i okolic. To dzięki zapalowi św. Jacka powstały klasztory w Gdańsku, Płocku, Chełmnie, Elblągu, Toruniu, Rydze, Dorpacie oraz w Królewcu., Kijowie oraz w Haliczu. Zmarł w Krakowie w 1257 r. Beatyfikowany przez Klemensa VII w 1527 r., Kanonizowany w 1594 r. przez Klemensa VIII.

Św. Jadwiga Królowa – urodziła się w 1374 r., na zamku wyszehradzkim. W 1384 r. przybyła z Węgier do Polski, w Krakowie została koronowana na królową Polski, zawarła związek małżeński z Jagiełłą. Zleciła pierwsze w naszej historii tłumaczenie Księgi Psalmów na język polski (Psałterz floriański). Fundowała wiele nowych kościołów oraz uposażała istniejące klasztory. Opiekowała się szpitalami. Uzyskała zgodę papieża na utworzenie fakultetu teologii na Akademii Krakowskiej. Zmarła w 1399 r. W testamencie zapisała swój majątek Akademii Krakowskiej. Jadwiga prowadziła działalność charytatywną – ufundowała szpital w Bieczu, uposażyła szpitale w Sandomierzu i Sączu. Była wrażliwa nie tylko na biedę materialną, ale stawiała również w obronie ludzkiej godności. Po śmierci Jadwigę otoczono kultem. W 1979 r. została beatyfikowana przez zatwierdzenie kultu, a kanonizowana w 1997 r. przez Jana Pawła II.

Św. Kinga – urodziła się w 1234 r. w Ostrzychomiu. Była córką króla węgierskiego, żoną polskiego władcy, Bolesława V Wstydliwego. W 1257 r. otrzymała od męża ziemię sądecką oraz Pieniny. Po śmierci męża w 1279 r. założyła w Starym Sączu klasztor klarysek i tam zamieszkała. W 1287 r. musiała wraz z zakonnicami uciekać na zamek w Pieninach i bronić się przed najazdem tatarskim. Siostry powróciły w 1288 r. do klasztoru w Starym Sączu mieszkała tam aż do śmierci. Zmarła w 1292 r. Beatyfikacji Kingi dokonał papież Aleksander VIII w 1690 r. Natomiast kanonizował ją Jan Paweł II w 1999 r. w Starym Sączu.

Św. Jadwiga Śląska – urodziła się ok. 1178 r. w Andechsie. W wieku lat 12 została wydana za męża za śląskiego księcia Henryka Brodatego. Oboje z Henrykiem I byli ludźmi bardzo religijnymi, prowadzili pobożne życie i dbali o rozwój Kościoła. Jadwiga była fundatorką kościołów i klasztorów, w tym klasztoru sióstr cysterek w Trzebnicy w 1209 r. Prowadziła też działalność dobroczynną, starała się o pomoc chorym i ubogim – otworzyła szpital dla trędowatych w Środzie Śląskiej i w Trzebnicy. Po 19 latach małżeństwa z

Henrykiem oboje złożyli śluby czystości. Po śmierci męża w 1238 r. zamieszkała w trzebnickim klasztorze, prowadzonym przez jedną z jej córek. Angażowała się w ożywienie życia religijnego Śląska, sprowadzając duchownych z Niemiec, i osadników, aby podnieść poziom rolnictwa. Zmarła w 1243 r., została pochowana w kościele w Trzebnicy. Kanonizowana została w 1267 r. przez papieża Klemensa IV.

Św. Jan z Dukli – urodził się ok. 1414 r. w Dukli. Uczył się w rodzinnym mieście, a później w Krakowie. W młodości przebywał w pustelni na wzgórzu Zaśpita k. Dukli. Opuściwszy pustelnię ok. 1434 r. wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych – franciszkanów. Studiował w Krakowie. W zakonie pełnił funkcję gwardiana klasztoru w Krośnie, gdzie rozbudował świątynię. Od 1444 r. we Lwowie, pełnił urząd - przełożonego franciszkańskiego okręgu lwowskiego. W wieku 60 lat przeszedł do surowszej gałęzi Zakonu, zwanej w Polsce bernardynami. Pełnił tam funkcje kaznodziei i spowiednika w klasztorach w Poznaniu i Lwowie. Pod koniec życia poważnie chorował i utracił wzrok. Zmarł w 1484 r. we Lwowie i tam został pochowany. Obecnie główne relikwie znajdują się w rodzinnej Dukli. W 1733 r. papież Klemens XII ogłosił Jana z Dukli błogosławionym. Kanonizowany w 1997 r. przez Jana Pawła II w Krośnie.

Św. Jan Kanty - urodził się w 1390 r. w Kętach koło Oświęcimia. Mając 23 lata, udał się do Krakowa na studia, potem przyjął święcenia kapłańskie w Tuchowie. Od 1421 r. przez osiem lat prowadził szkołę klaszorną miechowskich Bożogrobców. Tam również zaczął przepisywać rękopisy, co robił przez resztę życia, oraz głosił kazania. W 1429 r. zaczął wykładać na Akademii Krakowskiej. Został kanonikiem i kustoszem w Olkuszu. Z probostwa tego jednak szybko zrezygnował. Kilkakrotnie pielgrzymował do Rzymu. Pozostawione rękopisy świadczą o niebywałej jego pracowitości. Zmarł w 1473 r. w Krakowie. Beatyfikowany został w 1680 r. przez Innocentego XI. Kanonizowany w 1767 r. przez Klemensa XIII.

Św. Melchior Grodziecki – urodził się w 1584 r. w Cieszynie. Studia rozpoczął w Wiedniu u jezuitów, po ich zakończeniu, w 1603 r., wstąpił do jezuickiego nowicjatu w Brnie, odbył skrócone studia teologiczne w Pradze http://pl.wikipedia.org/wiki/Melchior_Grodziecki - cite note-oJP17-9. W 1614 r. wyświęcony na kapłana. Po wybuchu wojny trzydziestoletniej udał się do Koszyc jako kapelan wojsk polskich i czeskich. Gdy Rakoczy zdobył Koszycę, przebywał on z innymi księżmi na zamku. Nieprzyjaciele wdarli się na zamek, aresztowali ich i wydali na nich wyrok śmierci pod zarzutem zdrady na rzecz Polski. Rozpoczęło się torturowanie jezuitów, aby zmusić ich do wyrzeczenia się wiary, gdy to nic nie dało, wykonali wyrok przez ścięcie głowy toporem. Beatyfikowany został 1905 r. w Rzymie przez Piusa X. Kanonizowany w 1995 r., w Koszycach na Słowacji przez Jana Pawła II.

Św. Jan Sarkander – urodził się w 1576 r. w Skoczowie. Ukończył niższe studia w kolegium jezuickim w Ołomuńcu, później studia filozoficzne w Pradze i teologiczne w Grazu, gdzie uzyskał doktorat. W 1609 r. został kapłanem. Przebywał przez pewien czas w Krakowie. Umarł w więzieniu wskutek tortur w 1620 r. Beatyfikowany przez papieża Piusa IX w 1860 r. W 1995 r. w Ołomuńcu kanonizowany przez Jan Pawła II.

Św. Szymon z Lipnicy – urodził się ok. 1435 r. w Lipnicy. W 1457 r. ukończył studia na Akademii Krakowskiej i wstąpił do zakonu bernardynów. Po ukończeniu studiów teologicznych ok. 1460 r. otrzymał święcenia kapłańskie. Pełnił posługę jako przełożony w Tarnowie, następnie przeniósł się do Krakowa, gdzie poświęcił się głoszeniu kazań. Gdy w Krakowie w 1482 r. panowała epidemia cholery. Wówczas franciszkanie z klasztoru Bernardynów sprawowali opiekę nad chorymi. O. Szymon gorliwie opiekował się nimi. Wkrótce sam zachorował. Z pokorą znosząc cierpienia choroby, przy końcu życia wyraził pragnienie, aby pochować go pod progiem kościoła, by wszyscy po nim deptali. W 1685 r. papież Innocenty XI zaaprobował kult Szymona jako błogosławionego. W 2007 r. w Watykanie Benedykt XVI dokonał jego kanonizacji.

Św. Stanisław Kazimierczyk – urodził się w 1433 r. w Kazimierzu. Po ukończeniu szkoły parafialnej w Krakowie kontynuował naukę na Akademii Krakowskiej. Wstąpił do zakonu kanoników regularnych laterańskich. Święcenia kapłańskie otrzymał w 1456 r. Pełnił funkcję kaznodziei, mistrza nowicjatu, przeora i spowiednika w Kościele Bożego Ciała. Wygłaszał kazania w języku polskim i niemieckim. Troszczył się o ubogich, chorych. Zmarł w klasztorze, pochowany został na własną prośbę pod posadzką kościoła Bożego Ciała w Krakowie. Proces beatyfikacji Stanisława rozpoczęto w 1767 r. W 1992 r. Jan Paweł II zaaprobował kult Stanisława. http://pl.wikipedia.org/wiki/Stanis%C5%82aw_Kazimierczyk - cite note-FRO6606-6 W 1993 r., w Rzymie dokonał jego beatyfikacji. W 2010 r. papież Benedykt XVI dokonał jego kanonizacji.

Św. Stanisław Kostka – urodził się w 1550 r. w Rostkowie k. Przasnysza. W wieku 14 lat razem ze starszym bratem został wysłany do szkół jezuickich w Wiedniu. W 1565 r. ciężko zachorował. Miał wówczas wizję, w której św. Barbaraz dwoma aniołami przyniosła mu Komunię Świętą. W innej wizji Matka Boża z Dzieciątkiem Jezus pochyła się nad nim i składa mu w ramiona Dzieciątko. Rano wstał zupełnie zdrowy. Stanisław pragnął wstąpić do zakonu jezuitów, ale nie uzyskał zezwolenia rodziców. W 1567 r. pieszo w przebraniu, uciekł z Wiednia, zgłosił się w Rzymie do nowicjatu, w wieku 17 lat złożył śluby zakonne. W 1568 r. nagle zachorował na malarię po 5 dniach zmarł. Beatyfikowany został w 1606 r. przez Papieża Pawła V. Kanonizacji dokonał w 1726 r. papież Benedykt XIV.

Św. Rafał Kalinowski - urodził się w Wilnie w 1835 r. Studiował w Instytucie Szlacheckim w Wilnie i w Akademii Inżynierii Wojskowej w Petersburgu, gdzie uzyskał tytuł inżyniera i stopień porucznika. W 1863 r., po wybuchu w Polsce powstania, gdy jako kapitan sztabu pracował przy rozbudowie twierdzy w Brześciu, zwolnił się z wojska rosyjskiego i przyjął obowiązek ministra wojny w rejonie Wilna. Aresztowany 1864 r., został skazany na karę śmierci, którą zamieniono mu na 10 lat przymusowych prac na Syberii. Zwolniony z wygnania w 1874 r. , przyjął obowiązek wychowawcy Augusta Czartoryskiego w Paryżu, zaś w 1877 r. wstąpił do zakonu karmelitów bosych w Austrii i przyjął imię zakonne brat Rafał. Święcenia kapłańskie otrzymał w 1882 r. w Czernej koło Krakowa. Zmarł w 1907 r. w klasztorze w Wadowicach , którego był budowniczym i przeorem. Pochowany na cmentarzu klasztornym w Czernej. W 1983 r., Jan Paweł II beatyfikował o. Rafała w Krakowie. Kanonizacja odbyła się w Rzymie w 1991 r.

Św. Albert Chmielowski – urodził się 1846 r. w Igołomii. W 1863 r. przyłączył się do powstania styczniowego. Wzięty do niewoli przez Austriaków, został wywieziony do Ołomuńca, skąd udało mu się zbieci włączyć ponownie do walk powstańczych. W 1863 r., został ciężko ranny w nogę trafił powtórnie do niewoli. Po amputacji lewej nogi zagrożony nasilającymi się represjami wobec powstańców, za staraniem rodziny, wydostał się z niewoli i w 1864 r. trafił do Paryża. Po ogłoszeniu amnestii w 1865 r. powrócił do Warszawy, rozpoczął studia malarskie. W 1880 r. wstąpił do Zakonu Jezuitów w Starej Wsi. Po roku zrezygnował i przeniósł się do Zakonu św. Franciszka. W 1884 r. osiadł w Krakowie, i zaangażował się w opiekę nad nędzarzami i bezdomnymi. Mieszkał w ogrzewalni miejskiej na Kazimierzu razem z bezdomnymi. W 1887 r. przyjął szary habit III Zakonu św. Franciszka i od tej pory znany jest jako brat Albert, dał początek założonemu przez siebie Zgromadzeniu Braci Albertynów, później założył Zgromadzenie Sióstr Albertynek. Zmarł w 1916 r., w wieku 71 lat. Proces beatyfikacyjny rozpoczęto w 1946 r. W 1983 r., na Krakowskich Błoniach Jan Paweł II ogłosił Brata Alberta błogosławionym. Kanonizacja odbyła się zaś w 1989 r. w Rzymie.

Św. Maksymilian Maria Kolbe - urodził się w 1894 r. w Zduńskiej Woli. W 1907 r. Rajmund rozpoczął naukę w małym seminarium franciszkanów we Lwowie i tam rozpoczął nowicjat przyjmując imię Maksymilian. Studiował w Krakowie później w Rzymie. Uzyskuje doktorat z filozofii i z teologii. Świecenia kapłańskie otrzymał w 1918 r. i powraca do Polski. Tu zaczął werbować ochotników do Rycerstwa Niepokalanej. Od 1922 r. wydaje w Krakowie Rycerza Niepokalanej. Przełożeni wysyłają go do Grodna, gdzie założył zaraz drukarnię. W 1927 r. założył pod Warszawą klasztor Niepokalanów. W latach 1931–1935 prowadził działalność misyjną w Japonii, założył Niepokalanów Japoński. Podobne ośrodki utworzył także w Chinach i Indiach. W 1936 r. powrócił do Polski, aby kierować Niepokalanowem. W czasie okupacji niemieckiej wraz z innymi zakonnikami zostaje aresztowany w 1941 r. i uwięziony na Pawiaku później trafił do obozu koncentracyjnego Auschwitz. W obozie dobrowolnie wybrał śmierć głodową w zamian za skazanego współwięźnia Franciszka Gajowniczka. Zmarł w 1941 r. dobity zastrzykiem trucizny. Ciało zostało spalone w obozowym krematorium. Beatyfikowany w 1971 r. przez papieża Pawła VI. Kanonizowany w 1982 r. przez Jana Pawła II. .

Św. Edyta Stein - urodziła się w 1891 r. we Wrocławiu jako jedenaste dziecko głęboko wierzących Żydów. Studiowała we Wrocławiu, później wyjechała do Getyngi. Zafascynowana wykładami prof. Edmunda Husserla, zaczęła pisanie doktoratu. Pracę nad nim przerwał wybuch I wojny światowej Edyta, została pielęgniarką. W 1915 r. złożyła egzamin państwowy z propedeutyki filozofii, historii i języka niemieckiego, wykładała te przedmioty w gimnazjum Wrocławskim. W 1921 r. dokonało się jej nawrócenie dzięki zetknięciu się z autobiografią mistyczki i doktora Kościoła, św. Teresy z Avila. W 1922 r. przyjęła chrzest później I Komunię św. Otrzymała imię Teresa. Następnie przeniosła się do Kolonii, gdzie w 1933 r. wstąpiła do Karmelu, złożyła śluby zakonne i przyjęła imię Benedykta od Krzyża. W 1942 r. podczas masowego aresztowania Żydów została aresztowana przez gestapo i internowana w obozie w Westerbork. Następnie, wraz z siostrą Różą, deportowano ją do obozu w Auschwitz. Tam w 1942 r. obie zostały

zagazowane i spalone. Beatyfikacji Edyty Stein dokonał w Kolonii w 1987 r. św. Jan Paweł II, kanonizował ją zaś 1998 r. W 1999 r. ogłosił ją patronką Europy.

Św. Faustyna Kowalska - urodziła się w 1905 r. w Głogowcu. W szesnastym roku życia podjęła pracę w Aleksandrowie Łódzkim, prowadząc dom i opiekując się synem zamożnej rodziny. Po roku służby oznajmiła rodzicom zamiar wstąpienia do zakonu. Dwukrotnie spotkała się jednak ze stanowczą odmową. Wyjechała więc do Łodzi, zarabiając jako służąca. W 1924 r., podczas zabawy w łódzkim parku doznała widzenia umęczonego Jezusa, który miał jej wydać polecenie wstąpienia do zakonu. Bez zgody rodziców udała się więc do Warszawy i szukała zakonu, które chciałoby ją przyjąć. Wielokrotnie spotykała się z odmową, gdyż nie miała posagu, który należało wnieść do zakonu. W 1925 r., mając wymaganą kwotę, wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia. W 1928 r. przyjęła habit oraz imię Maria Faustyna. Pracowała w Klasztorach w Wilnie, warszawskim Grochowie. Płocku, Kiekrzu i Białej. W 1933 r. udała się do Krakowa, gdzie złożyła śluby wieczyste, i wyjechała do Wilna, przebywając tam z przerwami do 1936 r. zajmując się przyklasztornym ogrodem, później do Walendowa, i Derd. W 1936 r. przyjeżdża do Krakowa i tam pozostaje aż do śmierci. Faustyna przewlekłe chorowała na gruźlicę płuci przewodu pokarmowego. W 1938 r. udaje się do szpitala chorób zakaźnych. Zmarła w 1938 r. Beatyfikowana w 1993 r. przez Jana Pawła II. Kanonizowana zaś w 2000 r. Wtedy też zostało ustanowione święto Bożego Miłosierdzia.

Św. Urszula Ledóchowska –urodziła się w 1865 r. w Austrii. Gdy miała 18 lat, przeniosła się wraz z rodziną do Lipnicy Dolnej. Trzy lata później wstąpiła do krakowskiego klasztoru urszulanek, przyjmując imię Urszula. W 1907 r., wraz z dwiema siostrami wyjechała do Petersburga, by objąć kierownictwo internatu przy polskim gimnazjum. Cztery lata później wydano ją z Rosji, co spowodowane było wybuchem I wojny światowej. Ledóchowska udała się do Sztokholmu, następnie do Danii. W Skandynawii kontynuowała pracę pedagogiczną – założyła szkołę dla dziewcząt, ochronkę dla sierot po polskich emigrantach. W 1920 r. petersburskie urszulanki wróciły do Polski i osiedliły się w Pniewach k. Poznania. Papież Benedykt XV zezwolił im na przekształcenie się w Zgromadzenie Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego. Urszulanki, działały nie tylko w Polsce, ale także we Włoszech i Francji. W 1925 r. założyła w Pniewach pierwsze w Polsce koło Krucjaty Eucharystycznej. Była powszechnie ceniona i szanowana za poświęcenie dla innych oraz pogodę ducha, którą sama uznawała za świadectwo więzi z Chrystusem. W 1983 r. w Poznaniu papież Jan Paweł II beatyfikował matkę Urszulę, a 2003 r. w Rzymie dokonał jej kanonizacji.

Św. Józef Sebastian Pelczar – urodził się w Korczyniu w 1842 r. Naukę kontynuował w Korczynie Rzeszowie i w Przemyślu. Świecenia kapłańskie otrzymał w 1864 r. w Przemyślu. Jego pierwszą placówką była parafia w Samborze. Następnie wysłano go do Rzymu, gdzie w latach 1866–1868 studiował równocześnie na dwóch uczelniach. Po powrocie do kraju wykładał w Seminarium przemyskim, a następnie przez 22 lata pracował na Uniwersytecie Jagiellońskim. Pełnił tam obowiązki profesora i dziekana Wydziału Teologicznego i rektora. W 1891 r. poddał myśl utworzenia Bractwa NMP Królowej Korony Polskiej, które oprócz celów religijnych opiekowało się rzemieślnikami, biednymi, sierotami i sługami (zwłaszcza chorymi i pozbawionymi pracy). W 1894 r. założył w Krakowie Zgromadzenie Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego. W 1899 r. został

mianowany biskupem pomocniczym diecezji przemyskiej, a po śmierci bp. Soleckiego, biskupem diecezjalnym. Przez 25 lat pracował jako biskup. Pomimo słabego zdrowia bp Pelczar wiele czasu poświęcał swoim diecezjanom. Starał się o budowę nowych kościołów i kaplic. Przeprowadził trzy synody diecezjalne. Dbał o najuboższych mieszkańców diecezji. Z jego inicjatywy powstawały ochronki dla dzieci, kuchnie dla ubogich, schroniska dla bezdomnych, szkoły gospodarcze dla dziewcząt. Beatyfikowany w Rzeszowie przez papieża Jana Pawła II w 1991 r. Kanonizowany w 2003 r. w Rzymie.

Św. Józef Bilczewski – urodził się w 1860 r. w Wilamowicach k. Kęt. Był uczniem gimnazjum w Wadowicach, tam zdał maturę i wstąpił do Seminarium Duchownego w Krakowie. W 1884 r. przyjął święcenia kapłańskie, po święceniach w 1895 r. pełnił posługę kapłańską w Mogile k. Krakowa. Studiował na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Wiedeńskiego, archeologię starochrześcijańską na Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie, teologię dogmatyczną w Instytucie Teologicznym w Paryżu. Po powrocie do kraju pracował przez rok jako wikariusz i katecheta w Kętach, później w Krakowie. W 1891 r. objął Katedrę Dogmatyki na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie był tam dziekanem i rektorem. W 1900 r. zostaje metropolitą arcybiskupem lwowskim. Dzięki niemu powstało na terenie archidiecezji lwowskiej 330 obiektów sakralnych. Zajmował się pomocą dla studentów, szkół ludowych, środowisk robotniczych, wspomagał materialnie ubogich. Dzięki niemu w 1907 r. sprowadził do Polski pallo-tyńów. W czasie walk polsko - ukraińskich o Lwów w 1918 r. stanął na czele komitetu ratunkowego, który dostarczał żywność najbiedniejszym. Odznaczał się wielką wrażliwością społeczną, troską o biedotę. Usiłował zmniejszać konflikty polsko-ukraińskie. Zmarł w 1923 r. we Lwowie, pochowany pośród ubogich na cmentarzu Janowskim. Pius XI nazwał go jednym z największych Biskupów Świata. Beatyfikowany 2001 r. we Lwowie przez Jana Pawła II. Kanonizowany w 2005 r., przez Benedykta XVI w Rzymie.

Św. Zygmunt Gorazdowski - urodził się w 1845 r. w Sanoku. W 1864 r. ukończył gimnazjum w Przemyśle, później studiował prawo na Uniwersytecie Lwowskim. W 1865 r. wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego we Lwowie tam przyjął święcenia kapłańskie w 1871 r. Spędził we Lwowie 40 lat, najpierw jako wikary, a potem proboszcz. Włączał się czynnie w istniejące już instytucje dobroczynne, powoływał nowe. Z jego inicjatywy zorganizowano tanią kuchnię ludową, w której żywili się robotnicy, studenci, młodzież szkolna, dzieci, a najliczniej – biedota lwowska. Wydawano w niej dziennie około 600 obiadów. Założył zakład dla nieuleczalnie chorych. Powołał do istnienia pierwszy, a także przez długie lata jedyny w Galicji Zakład Dzieciątka Jezus dla samotnych matek i porzuconych niemowląt. To w tym zakładzie jeszcze za jego życia uratowano około 3000 dzieci. Zorganizował zakonne Zgromadzenie Sióstr św. Józefa, niosące posługę cierpiącym w szpitalach, sierocińcach, ochronkach, w domach prywatnych. Zmarł w opinii świętości. Pochowany na cmentarzu Łyczakowskim. Beatyfikowany przez Jana Pawła II podczas jego wizyty we Lwowie w 2001 r. Kanonizowany zaś został przez papieża Benedykta XVI w Rzymie w 2005 r.

Św. Zygmunt Szczęsny Feliński – urodził się w 1882 r. w Wojutynie. Pięć lat po śmierci ojca, matka za udział w spisku została zesłana na Syberię. Osieroconymi dziećmi zajęli się przyjaciele, dzięki nim ukończył studia matematyczne w Moskwie, a następnie humanis-

tyczne w Paryżu. Studia teologiczne rozpoczął 1851 r. w seminarium w Żytomierzu, a później w Akademii Duchownej w Petersburgu. Świecenia kapłańskie otrzymał w 1855 r. Po święceniach pracował jako wikariusz w parafii w Petersburgu, później został mianowany na profesora i ojca duchownego Akademii Duchownej w Petersburgu. Zetknąwszy się z wielką nędzą, nie pozostał obojętny na ludzką niedolę. Feliński dzielił swój czas między alumnów akademii i sieroty w schronisku dla ubogich. W 1862 r. został arcybiskupem metropolitą warszawskim. W pierwszej kolejności arcybiskup otworzył zamknięte kościoły. Zajął się pracą duszpasterską, wewnętrznym odrodzeniem duchowieństwa, formacją alumnów, wizytował archidiecezję, nawiedzał przytułki, szpitale, klasztory. Bezkompromisowa postawa arcybiskupa wobec działań represyjnych ze strony rządu zaborczego stała się powodem 20-letniego zesłania do Jarosławia nad Wołgą. Proponowano mu powrót, lecz wymagano od niego zerwania kontaktów ze Stolicą Apostolską i poddania się całkowicie pod rozkazy rządu carskiego. Pertraktacje między dworem rosyjskim a Watykanem, aby zesłany arcybiskup wrócił na swoją stolicę biskupią do Warszawy, napotykały duże trudności. Feliński mógł wyjechać z Jarosławia, jednak zabroniono mu powrotu, a nawet przejazdu przez archidiecezję warszawską. Po powrocie do kraju zamieszkał w Dźwiniacze jako kapelan Kaplicy. Zajął się wśród ludu wiejskiego duszpasterstwem. Zmarł w 1895 r. w pałacu bpa Jana Puzyny w Krakowie. Beatyfikacji dokonał Jan Paweł 2002 r. w Krakowie. Kanonizowany został 2009 r. przez Benedykta XVI w Watykanie.

Św. Jan Paweł II - urodził się 18 V 1920 w Wadowicach. Od 1930 r. uczył się w Gimnazjum w Wadowicach. W 1938 r. otrzymał świadectwo maturalne, i rozpoczął studia na Uniwersytecie Jagiellońskim. Jesienią 1941 r. Karol wraz z przyjaciółmi założył Teatr Rapsodyczny. W 1942, wstąpił do tajnego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Krakowie. W 1946 r. z rąk kardynała Adama Stefana Sapiehy otrzymał święcenia kapłańskie i wyjechał do Rzymu na dalsze studia. W 1958 r. został mianowany biskupem pomocniczym Krakowa. W 1963 r. po śmierci, arcybiskupa Baziaka, zostaje mianowany arcybiskupem metropolitą krakowskim. Na zwołanym po śmierci Jana Pawła I konklawe w 1978 r. zostaje wybrany na papieża, przyjmując imię Jana Pawła II. Wynik wyboru ogłoszono 16 X. Jan Paweł II był pierwszym papieżem z Polski, jak również pierwszym po 455 latach biskupem Rzymu, nie będącym Włochem. W 1981 r., podczas audiencji generalnej na Placu św. Piotra w Rzymie, Jan Paweł II został postrzelony przez tureckiego zamachowca Mehmeta Ali Agcę. Papież wierzył, że swoje ocalenie zawdzięczał wstawiennictwu Matki Bożej. Wyraził to słowami: *Jedna ręka strzelała, a inna kierowała kulę*. Jan Paweł II Był papieżem przez 26 i pół roku (9666 dni), beatyfikował i kanonizował o wiele więcej osób niż jakikolwiek poprzedni papież. Charakterystycznym elementem pontyfikatu Jana Pawła II były liczne podróże zagraniczne. Odebrał ich 104, odwiedzając wszystkie zamieszkane kontynenty. Zmarł 2 IV 2005 r. w wigilię Święta Miłosierdzia Bożego, w 9666. dniu swojego pontyfikatu. W 2005 papież Benedykt XVI zezwolił na natychmiastowe rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego Jana Pawła II, udzielając dyspensy od pięcioletniego okresu oczekiwania. W 2011 r. papież Benedykt XVI podpisał dekret o cudzie, wyznaczył na dzień 1 V 2011 r., w Święto Miłosierdzia Bożego, beatyfikację papieża Jana Pawła II. Uroczystej mszy świętej na placu św. Piotra w Rzymie przewodniczył papież Benedykt XVI, który uczynił wyjątek, osobiście celebrując beatyfikację swojego poprzednika – jako

zwyczajną praktykę przyjął, że beatyfikacjom przewodniczył jego delegat, a on sam dokonywał jedynie kanonizacji. W 2013 r. papież Franciszek wydał dekret w sprawie cudu za wstawiennictwem bł. Jana Pawła II i wyznaczył datę kanonizacji na dzień 27 IV 2014 r, w Niedzielę Miłosierdzia Bożego. Mszy św. kanonizacyjnej na placu św. Piotra przewodniczył papież Franciszek przy koncelebrze emerytowanego papieża Benedykta XV. Podczas tej uroczystości papież Franciszek ogłosił św. Jana Pawła II patronem rodzin

Błogosławieni

Bł. Bogumił z Dobrowa– urodził się w Koźminie (Wielkopolska) ok. 1135 r. wstąpił do klasztoru cystersów. W 1186 r. został powołany na urząd biskupa w Poznaniu i Gnieźnie. W 1198 r. złożył rezygnację i przeniósł się do Dobrowa, gdzie na wyspie rzeki Warty założył sobie pustelnię. Zmarł ok. 1204 r. Dobra rodzinne przeznaczył na cysterskie misje ewangelizacyjne wśród pogańskich Prusów. W 1925 r. Pius XI zatwierdził starodawny kult biskupa Bogumiła, jako kult lokalny, a papież Paweł VI ogłosił bł. Bogumiła patronem archidiecezji gnieźnieńskiej.

Bł. Wincenty Kadłubek – urodził się ok. 1160 r we wsi Karwów k. Opatowa http://pl.wikipedia.org/wiki/Wincenty_Kad%C5%82ubek - [cite note-miejsce ur-1](#). W 1215 r. był jednym z ojców soborowych na IV Soborze Laterańskim. w 1217 r. zrezygnował z biskupstwa krakowskiego i rozpoczął życie zakonne. Wybrał opactwo w Jędrzejowie. Drogę z Krakowa do Jędrzejowa przeszedł pieszo. Na polecenie księcia Kazimierza II Sprawiedliwego spisał po łacinie liczące cztery księgi dzieło pt. *Kronika polska*, które stanowi główne, źródło historii dziejów Polski tamtego okresu. Zmarł w 1223 r. w Jędrzejowie. W 1764 r. papież Klemens VIII dokonał aprobaty kultu Wincentego Kadłubka - wówczas to jego doczesne szczątki zostały przeniesione do Katedry na Wawelu.

Bł. Czesław Odrowąż – urodził się ok. 1180 r. w Kamieniu Śląskim. Studiował w Krakowie i we Włoszech, następnie został kanonikiem i kustoszem kolegiaty sandomierskiej. Znany był biskupowi krakowskiemu Iwonowi Odrowążowi, który zabrał Czesława do Rzymu, gdy udawał się z wizytą ad limina. W wyniku tej podróży Czesław wstąpił do zakonu Dominikanów, gdyż tam spotkał św. Dominika, który zrobił na nim ogromne wrażenie. Po stosunkowo krótkiej formacji odbytej w Rzymie u św. Dominika, udał się w drogę powrotną do Polski, głosząc po drodze słowo Boże. Założył klasztor w Austrii oraz w Pradze i przybył do Wrocławia, gdzie sprawował posługę duszpasterską i kaznodziejską. W 1226 r. założył klasztor przy kościele św. Wojciecha, który otrzymał od biskupa Wrocławia i został jego pierwszym przeorem. Pełnił funkcję prowincjała Prowincji Polskiej Dominikanów. Zmarł w 1242 r. we Wrocławiu. Pochowany został w kościele dominikanów. Akceptacji kultu dokonał w 1713 r. papież Klemens XI, a w 1735 r. Klemens XII zezwolił na jego kult w całej Polsce.

Bł. Bronisława– urodziła się ok. 1200 r. w Kamieniu Śląskim. W wieku 16 lat wstąpiła do zakonu panien norbertanek na Zwierzyńcu. W 1241 r. w czasie najazdu Tatarów na Kraków schroniła się na Bielanych. Na wzgórzu Sikornik k. Krakowa znajdowała się jej

pustelnia. Zmarła w 1259 r. Od 1707 r. czczono ją jako patronkę Królestwa Polskiego oraz opiekunkę sierot. Jej relikwie znajdują się w kościele Norbertanek w Krakowie. Kult Bronisławy rozpoczął się wkrótce po jej śmierci, dopiero w 1839 r. został zaaprobowany przez papieża Grzegorza XVI.

Bł. Sadok i 48 towarzyszy – o młodości Sadoka niewiele wiadomo, prawdopodobnie w 1217 r. studiował w Bolonii, gdzie spotkał św. Dominika założyciela dominikanów, który przyjął go do zakonu. W 1221 r. został wysłany na Węgry w celu założenia nowej prowincji zakonnej. Był później misjonarzem wśród Kumanów i przeorem klasztoru w chorwackim Zagrzebiu, potem wrócił do Polski i został przeorem w Sandomierzu. W latach 1259 – 1260 na Polskę najechały wojska tatarskie i zdobyły Sandomierz, gdzie Tatarzy dokonali masakry na tamtejszej ludności i wspólnocie dominikanów prawdopodobnie w 1260 r. Zamordowani zostali w klasztorze św. Jakuba w Sandomierzu. Kult zaaprobowany został przez papieża Piusa VII w 1807 r.

Bł. Salomea – urodziła się ok. 1211 r. była córką Leszka Białego. Około 1223 r. została żoną Kolomana – króla Rusi Halickiej. W 1221 r. Mściśław – książę nowogródzki zajął Halicz, biorąc Salomeę i jej męża do niewoli. Po zrezygnowaniu z roszczeń do Halicza, zostali uwolnieni. W 1241 r., po śmierci męża w bitwie z Tatarami, Salomea powróciła do Polski na dwór brata księcia krakowskiego Bolesława Wstydliwego. W 1245 r. wstąpiła do zakonu św. Klary w Sandomierzu. Na jej prośbę Bolesław ufundował klasztor tego zgromadzenia w Zawichoście. Z jej inicjatywy powstała biblioteka przyklasztorna oraz założono na prawie niemieckim miasto Skała. Zmarła w 1268 r. Jej grób znajduje się w kościele Franciszkanów w Krakowie. Aprobata kultu błogosławionej Salomei dokonał w 1672 r. papież Klemens X.

Bł. Jolenta Helena – urodziła się ok. 1244 r. w Ostrzychomiu – królowna węgierska, siostra św. Kingi, księżna kaliska. W 1256 r. została wydana za księcia kaliskiego Bolesława Pobożnego. Wychowywała się w atmosferze ascezy, pobożności i surowych obyczajów. Jolenta po ślubie przyjęła drugie imię Helena. Po śmierci męża w 1279 r., wyjechała na dwór swej siostry Kingi do Krakowa, następnie do Wielkopolski. Od 1284 r. była mniszką Zakonu Świętej Klary w Gnieźnie, gdzie zmarła, w opinii świętości w 1298 r. Jej grób zasłynął łaskami i cudami i stał się miejscem pielgrzymek. Aprobata kultu Jolenty dokonał papież Leon XII w 1827 r. Na skutek trudności, jakie stawiał ówczesny rząd pruski, uroczystości beatyfikacyjne odbyły się w Wielkopolsce dopiero w 1834 r.

Bł. Dorota z Mątówów – urodziła w 1347 r. w Prusach - Mątowy Wielkie, k. Malborka. Od najmłodszych lat chciała być zakonnicą. W wieku 16 lat, pod wpływem rodziców poślubiła starszego od siebie o 20 lat mieszczanina gdańskiego, z którym miała dziewięcioro dzieci i zamieszkała w Gdańsku. Małżeństwo to nie było udane. Adalbert awanturował się i często bił Dorotę. W czasie panującej epidemii ośmioro ich dzieci zmarło. Epidemii przeżyła tylko córka Gertruda, która wstąpiła później do klasztoru benedyktynek w Chełmie. Po śmierci męża w 1390 r. udała się do Kwidzyna. Zmarła w 1394 r. jako pustelnica zamurowana w małej celi przylegającej do prezbiterium kościoła w Kwidzynie. W 1976 r. papież Paweł VI podpisał dekret zatwierdzający długotrwały

kult Doroty z Mątówów. Uroczystości dziękczynne z tej okazji odbyły się w Gdańsku, w Katedrze oliwskiej, w 1976 r.

Bł. Jakub Strzeмиę- urodził się w 1340 r., na terenie diecezji krakowskiej. W młodości wstąpił do zakonu franciszkanów, pragnąc być misjonarzem na przyłączonej ponownie do Polski przez króla Kazimierza Wielkiego Rusi Czerwonej. W 1375 r. wybrany przełożonym Stowarzyszenia Braci Pielgrzymujących dla Chrystusa, które skupiało dominikanów i franciszkanów, prowadzących misję ewangelizacyjną na Rusi i w Mołdawii. Był gwardianem franciszkańskiego klasztoru Świętego Krzyża we Lwowie. W 1391 r. został arcybiskupem halickim. Był bliskim współpracownikiem Jadwigi i Władysława Jagiełły w akcji chrystianizacyjnej na Litwie. Był propagatorem wewnętrznej reformy Kościoła. Pozostawał w kontakcie z biskupem przemyskim Maciejem. Zmarł w 1409 r. W poczet błogosławionych zaliczony przez papieża Piusa VI w 1790 r.

Bł. Władysław z Gielniowa – urodził się ok. 1440 r. w Gielniowie k. Przysuchy. W 1462 r. wstąpił do krakowskiego zakonu bernardynów, przyjmując tam imię zakonne Władysław. Odznaczał się duchem pokuty i nabożeństwem do męki Jezusa. Był jednym z pierwszych, którzy wprowadzili język polski do nabożeństw kościelnych. W zakonie pełnił funkcję prowincjała. Zasłynął jako znakomity kaznodzieja. W ostatnich latach życia został gwardianem i kaznodzieją w zakonie w Warszawie. Zmarł w 1505 r. W 1750 r. papież Benedykt XIV wydał dekret aprobujący kult Władysława. Uroczystości połączono z 300 - rocznicą pobytu bernardynów w Polsce które odbyły się w 1753 r.

Bł. Regina Protmann– urodziła się w 1552 r. w Braniewie. Dzieciństwo i młodzieńcze lata upływały w radości, zabawach i dostatku nie wskazujące, że obierze ona stan duchowy. Była uwielbianą przez przyjaciół. W 1571 r., porzuca dotychczasowe upodobania i zamieszkuje z dwiema koleżankami u pewnej wdowy, blisko kościoła, dając tym samym początek przyszłej społeczności zakonnej. W 1583 r. zostały zatwierdzone krótkie pierwsze reguły zgromadzenia spisane przez Reginę, ukoronowaniem jej dzieła było zatwierdzenie zgromadzenia przez Stolicę Apostolską w 1602 r. Na patronkę wybrała św. Katarzynę Aleksandryjską. Stąd właśnie nazwa zgromadzenia siostry Katarzynki. Niosły one pomoc ofiarom licznych epidemii, zakładały szkoły dla dziewcząt, zwłaszcza ubogich, prowadziły przedszkola oraz sierocińce. Zmarła w 1613 r. Beatyfikowana została w 1999 r. przez papieża Jana Pawła II w Warszawie.

Bł. Ojciec Rafał Chyliński – urodził się w 1694 r. we wsi Wysoczka w poznańskim. Uczył się w szkole jezuitów w Poznaniu. W 1712 r. zaciągnął się do wojska, został komendantem chorągwi. W 1715 r. opuścił wojsko i wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych w Krakowie. Śluby wieczyste złożył w 1716 r., a w 1717 r. otrzymał święcenia kapłańskie. Był cenionym spowiednikiem, kaznodzieją, opiekunem cierpiących, ubogich i opuszczonych. Jego pobożność oraz miłosierdzie już za życia zjednały mu opinię świętości. Ostatnie piętnaście lat przebywał kolejno w Warce, Krakowie i Łagiewnikach. W czasie epidemii (1736-38) udał się do Krakowa, by tam służyć chorym. Zmarł w 1741 r. w Łagiewnikach, mając 47 lat. Wkrótce po śmierci o. Rafała, osoby modlące się na jego grobie zaczęły otrzymywać różne łaski. Spowodowało to liczne

pielgrzymki do jego grobu. Beatyfikowany został w 1991 r. w Warszawie przez papieża Jana Pawła II.

Bł. Edmund Stanisław Bojanowski - urodził się w 1814 r. w Grabonogu, koło Gostynia . W 1832 r. rozpoczął studia na Uniwersytecie Wrocławskim, później w Berlinie. Choroba uniemożliwiła mu ukończenie studiów. Jako osoba świecka otworzył 1850 r. ochronkę w Podrzeczu, która dała początek Bractwu Ochroniarek, z którego rozwinęło się przyszłe Zgromadzenie Służebniczek. W Grabonogu założył „Dom miłosierdzia” dla sierot, ponadto zakładał apteki dla biednych, wypożyczalnię książek oraz czytelnię. Gromadził zgłaszające się do niego dziewczęta i przygotowywał je do pracy w swoim dziele. W formacji przyszłych sióstr dbał o wychowanie religijne. Arcybiskup Ledóchowski w 1866 r. zatwierdził statut i konstytucje służebniczek. W 1869 r. Bojanowski wstąpił w Gnieźnie do seminarium Duchownego, lecz ze względu na powikłania związane z gruźlicą musiał je opuścić. Zmarł w 1871 r. Beatyfikowany przez Jana Pawła II w Warszawie w 1999 r.

Bł. Wincenty Lewoniuk i 12 towarzyszy z Podlasia - 13 unitów zamordowanych w Pratulinie. W 1874 r. wojsko rosyjskie otworzyło ogień do parafian modlących się przed świątynią skonfiskowaną przez zaborcę na rzecz prawosławia. W Pratulinie po wywiezieniu proboszcza parafianie przeciwstawili się przekazaniu świątyni duchownemu prawosławnemu. Gubernator carski wprowadził wojsko. Miejscowi unicy świadomi zagrożenia życia udali się pod świątynię, by jej bronić. Zostali rozstrzelani w pozycji klęczącej w czasie modlitwy. Wojsko rosyjskie dokonało pogrzebania męczenników, bez udziału najbliższych, w odosobnionym miejscu, a mogiła została zrównana z ziemią. Po odzyskaniu niepodległości przez Polskę w 1918 r. mieszkańcy Pratulina upamiętnili to miejsce, a w 1990 r. ich szczątki przeniesiono do kościoła parafialnego. W 1996 r. papież Jan Paweł II beatyfikował Wincentego Lewoniuka i 12 towarzyszy.

Bł. Zofia Truszkowska –(Maria Angela) - urodziła się w 1825 r. w Kaliszu. Jej pragnieniem było wstąpienie do zakonu, nie mogło zostać zrealizowane z powodu sprzeciwu rodziców. Zofia była zawsze otwarta na sprawy Boga i ludzi. Z pomocą hr. Gabrieli Wrotnowskiej zorganizowała schronisko dla kilku bezdomnych sierot i staruszek. W pracy pomagała jej kuzynka Klotylda Ciechanowska. Obie wstąpiły w szeregi tercjarstwa w 1855 r. i poświęciły się zupełnie Bogu. Jako przełożona Maria Angela starała się o pogłębianie wiedzy religijnej i formacji duchowej sióstr i kandydatek, o ich przygotowanie naukowe i zawodowe do pracy. Doczekała się radosnej chwili zatwierdzenia przez Kościół założonego przez siebie Zgromadzenia Sióstr Felicjanek. Miesiąc przed śmiercią ks. bp Jan Puzyna wręczył jej dekret Stolicy Świętej zatwierdzający Zgromadzenie. Zmarła w 1899 r. w Domu Macierzystym Zgromadzenia w Krakowie i tam została pochowana. W 1982 r. uznano heroiczną jej cnotę, zaś w 1993 r. Ojciec Święty Jan Paweł II ogłosił ją błogosławioną.

Kolumba Janina Matylda Gabriel - urodziła się w 1858 r. w Stanisławowie, uczyła się w szkole sióstr benedyktynek klauzurowych we Lwowie tam otrzymała dyplom nauczycielski, który uprawniał ją także do nauki lekcji religii. Pracowała w szkole we Lwowie i seminarium benedyktynek. W 1874 r. wstąpiła do nowicjatu , otrzymała imię

Kolumba. Była przeoryszą klasztoru we Lwowie, mistrzynią nowicjatu, i ksienią. Troszczyła się także o ubogich. W 1900 r. za zgodą ordynariusza archidiecezji opuściła klasztor we Lwowie i ojczyznę i udała się do Rzymu. W 1902 r. uzyskała zgodę Watykanu na wystąpienie z klasztoru. W Rzymie zajęła się katechizacją dzieci, zaopiekowała się bezrobotnymi, roztoczyła opiekę nad chorymi i ubogimi. W 1908 r. utworzyła zakład zwany "domem rodzinnym" dla młodych robotnic, zapewniający im mieszkanie i utrzymanie. Dostępnie szybko zgromadziła wokół siebie grupę dziewcząt, postanowiła więc założyć instytut życia konsekrowanego. W 1908r. zaczęło istnieć czynne zgromadzenie Sióstr Benedyktynów od Miłości. Prowadziło ono działalność charytatywną i wychowawczą. Zmarła w opinii świętości w 1926 r. w Rzymie. Beatyfikowana w 1993 r. przez Jana Pawła II.

Bł. Franciszka Siedliska - urodziła się w 1842 r. w Roszkowej Woli, koło Nowego Miasta nad Pilicą. Otrzymała staranne i solidne wychowanie w domu. Pragnęła wstąpić do klasztoru, jednak sprzeciw ojca opóźnił tę decyzję. Zakonnica została dopiero w 1870 r. Najpierw jako tercjarka franciszkańska, potem jako twórczyni i organizatorka nowego zgromadzenia zakonnego Najświętszej Rodziny z Nazaretu – „nazaretanek”. Pierwsza wspólnota powstała w Rzymie w 1875 r. W 1881 r. przybyła z pierwszą grupą sióstr na ziemię polską i założyła dom zakonny w Krakowie, gdzie siostry rozpoczęły nauczanie katechizmu i przygotowanie dzieci do przyjęcia sakramentów, opiekę nad dziewczętami, prowadzenie rekolekcji i udzielanie pomocy osobom pragnącym otrzymać chrzest. Kolejne domy to placówki we Lwowie, w Wadowicach i ostatnia za jej życia w Częstochowie. Zmarła w 1902 r. w Rzymie. Beatyfikowana przez papieża Jana Pawła II w 1989 r.

Bł. Marcelina Darowska - urodziła się w 1827 r. w Szulakach na Podolu. W młodości pomagała w pracy w majątku, uczyła wiejskie dzieci religii, odwiedzała chorych. Mając 22 lata, na prośbę ojca wyszła za mąż za Karola Darowskiego. Po śmierci męża w 1852 r. wyjechała do Francji. Zetknęła się z księżmi zmartwychwstańcami. Tam o. Hieronim Kajsiewicz zapoznał ją z Józefą Karską, wraz z nią założyła Zgromadzenie Sióstr Niepokalanego Poczęcia NMP. W 1861 r. złożyła śluby wieczyste jako Maria Marcelina. W 1863 r. wróciła do Polski. Zakładała szkoły, pensjonaty dla dziewcząt, warsztaty tkackie. Pierwsza taka szkoła powstała w Jazłowiecu. Od 1854 r. przeżywała stany mistyczne. Stworzyła polską terminologię ascetyczną – mistyczną o zabarwieniu właściwym dla epoki. Zmarła w 1911 r. Beatyfikowana w 1996 r. przez Jana Pawła II.

Bł. Karolina Kózka (Kózkówna) – urodziła się w 1898 r. we wsi Wał Ruda, powiat tarnowski. Była czwartym z jedenaściorga dzieci w ubogiej, chłopskiej rodzinie. Całe życie spędziła w rodzinnej wiosce, aktywnie uczestnicząc w życiu religijnym. Była bliską współpracowniczką proboszcza parafii w Zabawie przy organizowaniu życia grup parafialnych, pomagała także w prowadzeniu wiejskiej czytelnicy. Została zamordowana jako 16-latką, broniąc się przed zgwałceniem przez rosyjskiego żołnierza w 1914 r. W pogrzebie wzięło udział około 3 tysięcy osób. Zmarłą szybko otoczył kult męczeństwa i świętości. W 1986 r. został przyjęty dekret o męczeństwie Karoliny Kózkówny. Podczas wizyty w Tarnowie, w 1987 r., papież Jan Paweł II ogłosił ją błogosławioną.

Bł. Honorat Koźmiński – urodził się w 1829 r. w Białej Podlaskiej. Do szkoły uczęszczał w Białej Podlaskiej i Płocku, studiował na Wydziale Budownictwa w Szkole Sztuk Pięknych w Warszawie. Aresztowany w 1846 r. za udział w konspiracji antyrosyjskiej, osadzony w X pawilonie Cytadeli Warszawskiej zachorował na tyfus. Zwolniony w 1847 r. W 1848 r. wstąpił do zakonu kapucynów w Lubartowie. Świecenia kapłańskie przyjął w 1852 r. W 1855 r. założył w Warszawie z Zofią Truszkowską Zgromadzenie Sióstr Felicjanek. Po kasacie klasztoru kapucynów w Warszawie 1864 r. zamieszkał w Zakroczymiu, a w 1892 r. w Nowym Mieście. W celu ominięcia zakazu rosyjskiego Koźmiński zaczął zakładać skryte zgromadzenia zakonne (tzw. "skrytki"). Ich zadaniem miało być uświęcenie osobiste, działalność charytatywna i akcja apostołska w rodzinach, fabrykach, szpitalach. Powołał do życia m.in. Zgromadzenie Sióstr Serafitek w Warszawie. Zmarł w Nowym Mieście nad Pilicą w 1916 r. W 1988 r. papież Jan Paweł II dokonał beatyfikacji w Rzymie.

Bł. Aniela Salawa – urodziła się w 1881 r. w Sieprawiu, wiosce k. Krakowa. Wraz ze swoim licznym rodzeństwem (12) została wychowana w duchu głęboko religijnym. Do szkoły chodziła przez dwa lata, potem pomagała rodzicom przy pracy na roli. W 1897 r. podjęła pracę pomocy domowej, w Krakowie. Jednocześnie była blisko związana z Kościołem. W 1900 r. wstąpiła do Stowa-rzyszenia Sług Katolickich w Krakowie (tzw. "Zytki"). W okresie I wojny światowej pomagała rannym żołnierzami jeńcom wojennym. Zmarła 1922 r. w Krakowie. Została pochowana na Cmentarzu Rakowickim W 1949 r. jej zwłoki spoczęły we Franciszkańskiej Kaplicy Męki Pańskiej. Opinia świętości i dokumentacja życia stały się podstawą do wszczęcia procesu. Beatyfikacji dokonał w 1991 r. papież Jan Paweł II w Krakowie.

Bł. Maria Teresa Ledóchowska – urodziła się w 1863 r. w Austrii. W 1883 r. przeniosła się wraz z rodziną do Galicji, gdzie jej ojciec kupił majątek we wsi Lipnica Murowana. W latach 1885 – 1889 była damą dworu tokańskiego w Salzburgu, który opuściła poświęcając się całkowicie służbie misjom afrykańskim i sprawie walki z niewolnictwem Murzynów. Działalność misyjna Marii Teresy Ledóchowskiej polegała przede wszystkim na niesieniu pomocy misjom, intensywnej pracy publicystycznej i odczytowej oraz budzeniu powołań misyjnych w krajach europejskich. W 1894 r. założyła Sodalicję św. Piotra Klawera dla Misji Afrykańskich, przekształconą następnie w zgromadzenie Sióstr Misjonarek św. Piotra Klawera. Nazywana „Matką Afryki”- chociaż nigdy w Afryce nie była. Zmarła w 1922 r. w Rzymie, w Domu Generalnym swojego zgromadzenia. Beatyfikowana w 1975 r. przez papieża Pawła VI.

Bł. Bernardyna - Maria Jabłońska – urodziła się w 1878 r. w Pizunach, k. Narola. W 1896 r. na odpuszcie w Horyńcu spotkała brata Alberta Chmielowskiego. Dwa miesiące później, nie mogąc uzyskać pozwolenia ze strony ojca, opuściła dom rodzinny, udając się do sióstr w Bruśnie i tam w 1897 r. otrzymała szary albertyński habit i imię Bernardyna. Brat Albert Chmielowski, wprowadził ją w środowisko skrajnej nędzy. Pracowała w przytulisku dla bezdomnych kobiet w Krakowie. W 1902 r. brat Albert mianował Bernardynę pierwszą przełożoną generalną zgromadzenia. Po śmierci brata Alberta ułożyła konstytucję zgromadzenia, która została zatwierdzona w 1926 r. Siostra

Bernardyna kierowała zgromadzeniem przez 24 lata. Zmarła w opinii świętości w 1940 r. w Krakowie. Jan Paweł II ogłosił ją błogosławioną w 1997 r. w Zakopanem.

Bł. Maria Karłowska – urodziła się w 1865 r. w majątku Słupówka, obecnie woj. kujawsko-pomorskie. W 1882 r. złożyła ślub czystości. Jej praca społeczna głównie wśród ubogich, chorych i rozbitych rodzin Poznania zaowocowała założeniem zakładów wychowawczo – resocjalizacyjnych oraz szpitali dla chorych wenerycznie, dla dziewcząt i kobiet „z ulicy” pod nazwą Domów Dobrego Pasterza. W 1894 r. założyła Zgromadzenie Sióstr Pasterek i opracowała jego Konstytucję, a także podręczniki ascetyczne, wychowawcze i praktyczne. W 1902 r. złożyła śluby zakonne, dodając jako czwarty – ślub poświęcenia się pracy nad osobami zagubionymi moralnie. Pracowała we wsi Winiary (obecnie dzielnica Poznania), w Wiktorynie koło Lublina, Toruniu, Łodzi, w Pniewitem, Topolnie i Jabłonowie Pomorskim. Zmarła w 1935 r. w Pniewitem. Została beatyfikowana w 1997 r. przez papieża Jana Pawła II.

Bł. Jerzy Bolesław Matulewicz – urodził się w 1871 r. w Luginek. Mariampola. Uczył się w Gimnazjum w Mariampolu, w Kielcach i Warszawie. Wstąpił do Seminarium Duchownego w Kielcach. W 1898 r. otrzymał święcenia kapłańskie. Wykładał w Seminarium w Kielcach. W 1907 r. powołano go do Akademii Duchownej w Petersburgu, tam zaprzyjaźnił się tam z ks. Wincentym Sękowskim – Senkusem (ostatnim ze zgromadzenia marianów). W 1909 r. złożył śluby zakonne, postanawiając odnowić zgromadzenie. Od 1911 r. do końca życia pełnił funkcję generała. W czasie wojny pracował w Warszawie. Założył tam Zgromadzenie Sióstr Ubogich od Niepokalanego Poczęcia. W 1918 r. został mianowany biskupem wileńskim. Był też założycielem Zgromadzenia Sióstr Ubogich Niepokalanego Poczęcia NMP na Litwie Zgromadzenia Sióstr Służebnic Jezusa w Eucharystii. W 1925 r. złożył rezygnację z funkcji biskupa, by zająć się zgromadzeniem, jednak wówczas został mianowany arcybiskupem i powierzono mu stanowisko wizytatora apostolskiego na Litwie. Przyczynił się do poprawy stosunków Litwy z Watykanem. Zmarł w Kownie w 1927 r. Beatyfikowany przez Jana Pawła II w 1987 r.

Bł. Michał Kozal – urodził się w 1893 r. we wsi Nowy Folwark k. Krotoszyna. W 1914 r. zdał maturę i wstąpił do Seminarium Duchownego w Poznaniu. Święcenia kapłańskie otrzymał w 1918 r. w Gnieźnie. Pracował w Krostkowie, później w Bydgoszczy. Przez prymasa Hłonda skierowany został do Arcybiskupiego Seminarium Duchownego w Gnieźnie najpierw jako ojciec duchowny, profesor, i rektor. W 1939 r. został biskupem pomocniczym diecezji włocławskiej, a następnie biskupem diecezjalnym. Został aresztowany przez gestapo i osadzony w więzieniu włocławskim, następnie internowany w klasztorze salezjanów w Łądzie, skąd został przewieziony do obozu w Dachau. Mimo licznych prześladowań niósł posługę duchową chorym i umierającym. W 1943 r. zachorował na tyfus, został zamordowany zastrzykiem fenolu. W 1987 r. w Warszawie został przez papieża Jana Pawła II ogłoszony błogosławionym.

Bł. Bolesława Maria Lament - urodziła się w 1862 w Łowiczu. Mając 22 lata, wstąpiła do organizującego się w konspiracji bezhabitowego Zgromadzenia Rodziny Maryi. Pracowała na różnych placówkach w Warszawie, Sankt Petersburgu, Odessie, Iłkaszcie,

na Krymie, pełniąc funkcje wychowawczynie i nauczycielki. Przed złożeniem profesji wieczystej, za radą spowiednika powróciła do domu rodzinnego w Łowiczu, później wraz z rodziną przeniosła się do Warszawy, gdzie poświęciła się pracy społecznej – troszcząc się o ludzi bezdomnych i ich odnowę moralną. W czasie pobytu w Warszawie zabiegała o rozwój życia wewnętrznego pod kierunkiem o. Koźmiańskiego. W 1903 r. udała się do Mohylewa nad Dnieprem. Tam w 1905 r. założyła Zgromadzenie Sióstr Misjonarek Świętej Rodziny, którego celem było wspomaganie dzieła zjednoczenia chrześcijan i umacnianie katolików w wierze. W 1907 r. Bolesława z całą wspólnotą przeniosła się do Petersburga. Szczególną troską otaczała młodzież, by uchronić ją przed utratą wiary i polskości. W 1921 r. powraca do Polski i zakłada dom w Chełmnie na Pomorzu, później przebywa w klasztorze w Ratowie na Mazowszu. W 1935 r. zrzekła się obowiązków przełożonej generalnej, zostaje przeniesiona do Białegostoku. W czasie II wojny większość placówek zostało zlikwidowanych, a w tych, które pozostały Bolesława, zmieniała formy pracy, dostosowując je do potrzeb czasu. Dla dzieci bezdomnych przeznaczyła jeden z domów Zgromadzenia w Białymstoku, dzieląc się z nimi skromnymi zapasami domowymi. Zorganizowała tajną szkołę polską, którą prowadziła pod pozorem przygotowania dzieci do spowiedzi i Komunii Świętej. W 1941 r. Bolesława została sparaliżowana. Zmarła 1946 r. w Białymstoku, przeżywszy 84 lata. Jej zwłoki przewieziono do klasztoru w Ratowie i pochowano w krypcie pod kościołem św. Antoniego. W 1991 r. Jan Paweł II dokonał beatyfikacji w Białymstoku.

Bł. Stefan Wincenty Frelichowski – urodził się w 1913 r. w Chełmży. W 1931 r. zdał maturę i wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Pelplinie. Świecenia kapłańskie otrzymał w 1937 r. Dał się tu poznać jako wzorowy kapłan, opiekun chorych, przyjaciel dzieci i młodzieży, organizator prasy kościelnej i działacz misyjny. Jednocześnie pełnił funkcje kapelana Pomorskiej Chorągwi Harcerzy ZHP. W 1939 r. został aresztowany osadzony został w Forcie VII, później w 1940 r. został przewieziony do obozu w Gdańsku – Nowym Porcie, gdzie pracował m.in. przy uprzątnięciu zniszczeń wojennych na Westerplatte, a po kilku dniach trafił do obozu koncentracyjnego w Stutthofie, a następnie Sachsenhausen i do Dachau. Tu pomimo ekstremalnych warunków pełnił nadal posługę kapłańską. Organizował wspólne modlitwy, spowiadał, sprawował potajemnie msze i rozdzielał komunię. Tu wybuchła epidemia tyfusu. Ks. Frelichowski zaangażował się w udzielanie pomocy chorym i tym samym sam zaraził się tyfusem plamistym, który w połączeniu z zapaleniem płuc doprowadził w 1945 r. do jego śmierci. W 1999 r. Jan Paweł II dokonał w Toruniu jego beatyfikacji.

Bp. Antoni Julian Nowowiejski - urodził się w 1858 r. we wsi Lubienie k. Opatowa. W wieku 16 lat wstąpił do seminarium w Płocku. W 1878 r. udał się studia do Akademii Duchownej w Petersburgu. Świecenia przyjął w 1881 r. i rozpoczął pracę w płockim Seminarium Duchownym jako wykładowca, był rektorem seminarium. W 1908 r. otrzymał nominację na biskupa płockiego. W ciągu trwającej 33 lata posługi biskupiej rozpoczął budowę Biblioteki Seminaryjnej, Archiwum i Muzeum Diecezjalnego, otworzył Niższe Seminarium Duchowne i Płocką Szkołę Organistowską. Przeprowadził dwa Synody Diecezjalne. Po wybuchu II wojny światowej w 1940 r. zostaje aresztowany wraz ze swoim biskupem pomocniczym Leonem Wetmańskim i internowany w Słupnie, później

przewieziony do obozu w Działdowie, gdzie był torturowany. Zginął w 1941 r. W 1999 r. w Warszawie papież Jan Paweł II ogłosił go błogosławionym w grupie 108 męczenników.

Bł. Ks. Henryk Kaczorowski – urodził się w 1888 r. w Bierzwiennej. Po nauce w gimnazjum w Kaliszu, w 1908 r. wstąpił do Seminarium Duchownego we Włocławku i Akademii Duchownej w Petersburgu. Świecenia kapłańskie przyjął w 1914 r. Po zakończeniu I wojny światowej kontynuował studia na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, uzyskał doktorat z teologii. Po zakończeniu studiów zaczął wykładać teologię moralną w tamtejszym seminarium, będąc też rektorem. Po wybuchu II wojny został aresztowany przez Gestapo w 1939 r. i osadzony w więzieniu. W 1940 r. został internowany w klasztorze salezjańskim, później przez więzienie w Inowrocławiu i Berlinie w 1941 r. trafił do Dachau. W Inowrocławiu został dotkliwie skatowany przez esesmanów. Do Dachau całkowicie wyczerpany został zaliczony do tzw. bloku inwalidów, którzy byli skazani w rzeczywistości na szybkie unicestwienie. Więźniów tych zabierała stopniowo duża ciężarówka. W 1942 r. na taką ciężarówkę został załadowany ksiądz Henryk. „Czas konania w komorze trwał ok. 6 min”. Beatyfikowany przez Jana Pawła II w Warszawie 1999 r. w grupie 108 polskich męczenników.

Bł. O. Anicet Adalbert Kopliński - urodził się w 1875 r. w Debrznie na Pomorzu Zachodnim. W 1893 r. wstąpił do Zakonu Kapucynów, przyjął imię Anicet. Po odbyciu nowicjatu profesję wieczystą złożył w 1897 r. Świecenia kapłańskie otrzymał w 1900 r. Druga wojna światowa zastała go w Warszawie. W 1941 r. gestapo aresztowało o. Aniceta razem ze wszystkimi kapucynami z klasztoru warszawskiego. Na okres śledztwa umieszczono ich w więzieniu na Pawiaku i przewieziony do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu. Przy wysiadaniu z pociągu, ponieważ ze względu na wiek nie mógł skoczyć, więc został pobity. Gdy nie potrafił dotrzymać kroku w marszu, otrzymał również kilka ciosów w głowę. Tak skatowanego pogryzł jeszcze pies esesmański. Jak każdy więzień, był bity i torturowany. Został umieszczony na bloku jako nieproduktywny, a tym samym skazany na śmierć. Zmarł w 1941 r. Beatyfikowany przez Jana Pawła II w Warszawie 1999 r. w grupie 108 polskich męczenników

Bł. Marianna Biernacka – urodziła się w 1888 r. w Lipsku w zaborze rosyjskim, na terenie dzisiejszej diecezji ełckiej. Po śmierci męża Marianna została tylko z synem Stanisławem, który 1939 r. ożenił się z Anną. Młode małżeństwo zamieszkało w jednym domu z Marianną. Na początku lipca 1943 r. na terenie Lipska i okolic miały miejsce masowe aresztowania mieszkańców. Na liście osób, które miały zostać aresztowane, znalazł się także Stanisław i jego żona Anna. Gdy Marianna usłyszała rozkaz, aby Anna i Stanisław wyszli z domu, rzuciła się do nóg esesmana i błagała go, aby za ciężarną synową, ona mogła ją zastąpić. Niemiec zgodził się na tę propozycję. Rozstrzelana została lipca 1943 r. w Naumowiczach k. Grodna. Synowa Anna – dzięki teściowej przeżyła i urodziła dziecko. Doczekała też beatyfikacji, którą dokonał Jan Paweł II w Warszawie 1999 r. w grupie 108 polskich męczenników

Bł. Adela Mardosewicz – urodziła się w 1888 r. w Ciasnówce, obecnie Białoruś. W 1910 r. wstąpiła do zgromadzenia Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu. Śluby zakonne złożyła w nowicjacie w Albanowie 1921 r. W 1936 r. przyjechała do Nowogródka. Jako

wykwalfikowana nauczycielka była wychowawczynią w internacie, pełniła też obowiązki ekonomki i zakrystianki. Od 1939 r. była przełożoną domu Chrystusa Króla w Nowogródku. Po wkroczeniu Niemców oddała życie za mieszkańców miasta i została rozstrzelana razem z 10 innymi siostrami zakonnymi, w 1943 r., o świcie w niewielkim, 5 kilometrów od Nowogródka. Została beatyfikowana przez papieża Jana Pawła II w 2000 r. w grupie 11 męczennic z Nowogródka.

Bł. Jan Wojciech Balicki - urodził się w 1869 r. w Staromieściu k. Rzeszowa. Był synem Mikołaja, dróżnika kolejowego. Uczęszczał do szkoły w Rzeszowie. W 1888 r. wstąpił do Seminarium Duchownego w Przemyślu. Wyświęcony na kapłana w 1892 r. Był wikariuszem w parafii Polna, gdzie pracował 15 miesięcy, a następnie kontynuował studia na Uniwersytecie Gregoriańskim w latach 1893-1897 (filozofię i prawo kanoniczne), uzyskał doktorat z teologii. Po powrocie do kraju wykładał w przemyskim seminarium teologię dogmatyczną, pełnił funkcję prefekta, wicedyrektora, a na koniec rektora. Po rezygnacji ze stanowiska rektora podyktowanej złym stanem zdrowia, pozostał tam jako spowiednik. Ks. Balicki był człowiekiem prawym, we wszystkim szukającym Boga i żyjącym Jego sprawami; pozostał też bliski ludziom, wśród których żył. Umarł po ciężkiej chorobie w 1948 r. w Przemyślu. Pochowany na Cmentarzu Głównym. Został beatyfikowany w 2002 r. na Błoniach krakowskich przez papieża Jana Pawła II. Relikwie Błogosławionego znajdują się w przemyskiej Archikatedrze.

Bł. Jan Beyzym SJ - urodził się w 1850 r. w Beyzymach Wielkich na Wołyniu. Gdy miał 13 lat, w wyniku upadku Powstania styczniowego jego ojciec został zaocznie skazany na karę śmierci. Należący do Beyzymów dwór w Onackowcach spalili Kozacy. Matka razem z dziećmi przeniosła się do Kijowa, gdzie Jan ukończył Gimnazjum i w 1872 r. przedostał się do Galicji, gdzie wstąpił do nowicjatu OO. Jezuitów w Starej Wsi w 1872 r. Studia teologiczne odbył w Krakowie. Świecenia kapłańskie przyjął w 1881 r. i powrócił do Tarnopola. Po złożeniu ostatnich ślubów zakonnych w 1886 r. przybył do Chyrowa, by przez 10 lat w słynnym Zakładzie naukowo-wychowawczym Ojców Jezuitów być wychowawcą młodzieży. Jako misjonarz podjął pracę wśród trędowatych na Madagaskarze. 150 chorych pozbawionych opieki medycznej wegetowało w skrajnej nędzy, niekiedy umierając częściej z głodu niż z powodu samej choroby. Podjął ciężką i rozpaczliwą pracę chcąc poprawić stan zdrowia. Postanowił wybudować szpital dla 200 chorych. O. Beyzym rozpoczął szeroko zakrojoną kampanię listowną prosząc rodaków z Polski, Austrii i Niemiec o datki. Budowa szpitala trwała 8 lat. W 1911 r. oddano do użytku obiekt, zatrudniono personel medyczny. Szpital istnieje do dziś pod wezwaniem Matki Boskiej Częstochowskiej. Wyczerpany pracą ponad siły, zmarł w 1912 r. na Madagaskarze. Beatyfikacji o. Jana Beyzyma dokonał Jan Paweł II w 2002 r. w Krakowie.

Bł. Janina Szymkowiak - urodziła się w 1910 r. w Możdżanowie k. Ostrowa Wielkopolskiego. Od wczesnej młodości prowadziła głębokie życie religijne. Codziennie uczestniczyła we Mszy św. Cechowała ją prawość w postępowaniu, wierność przyjętym zobowiązaniom i miłość bliźniego. Udział w pielgrzymce do Lourdes zadecydował o dalszym jej życiu. Pozostała u oblatak i rozpoczęła postulat we Francji. Na prośbę rodziców, wróciła do Polski. Matka i ojciec doradzali jej wybór zakonu w kraju. Zetknęła

się z serafitkami w 1936 r. wstąpiła do nich w Poznaniu. Otrzymała wówczas zakonne imię Sancja. Pracowała jako wychowawczyni, nauczycielka, furtianka i refektarka. W czasie wojny Niemcy zamienili dom sióstr w Poznaniu na hotel. Wycieńczona ciężką pracą i skromnymi warunkami, zachorowała na gruźlicę gardła. Ciężko chora złożyła śluby wieczyste. Zmarła w 1942 r. Jej grób znajduje się w kościele św. Rocha w Poznaniu. Beatyfikowana podczas swojej ostatniej pielgrzymki do Polski Jan Paweł II w 2002 r. na krakowskich Błoniach.

Bł. Josafat Kocyłowski - urodził się w 1876 r. w Pakoszówce, k. Sanoka. Gimnazjum ukończył w Jaśle. Od 1901 r. studiował w Rzymie, gdzie na papieskim uniwersytecie Angelicum otrzymał stopień doktora filozofii i teologii. Świecenia kapłańskie przyjął w 1907 r. Po studiach został profesorem teologii dogmatycznej i wicerektorem Seminarium Duchownego w Stanisławowie. W 1911 r. wstąpił do bazylikańskiego nowicjatu i przyjął tam zakonne imię Jozafat. W 1917 r. został mianowany greckokatolickim biskupem przemyskim. W 1918 r. członek Ukraińskiej Rady Narodowej. Po ataku III Rzeszy na ZSRR wziął udział w powitaniu w 1941 r. Wehrmachtu. Po wojnie w 1945 r. został aresztowany przez UB i osadzony w więzieniu w Rzeszowie, później zwolniony. W 1946 r. został formalnie aresztowany pod zarzutami propagandy antysowieckiej, prowadzenia polityki polonizacyjnej w zachodnich obwodach Ukrainy. Po przesłuchaniach i torturach utracił zdolność poruszania się i przyjmowania pokarmów, w związku z czym śledztwo zostało zamknięte. Wyrokiem sądu ukraińskiego w 1947 r. został skazany za działalność antysowiecką na dziesięć lat łagru. Zmarł w łagrze Czapajiwka. Beatyfikowany przez papieża Jana Pawła II w 2001 r. na we Lwowie podczas pielgrzymki Jana Pawła II na Ukrainę.

Bł. Hryhorij Łakota (Grzegorz Łakota) – urodził się 1883 r. w Hołodówce, k. Sambora. Studiował we Lwowie. Świecenia kapłańskie otrzymał w Przemyślu w 1908 r. W Wiedniu otrzymał stopień doktoratu teologii. Od 1913 r. był profesorem Grekokatolickiego Seminarium Duchownego w Przemyślu, następnie jego rektorem. W 1926 r. otrzymał sakrę biskupią i został mianowany biskupem pomocniczym w Przemyślu. W 1946 r. został aresztowany, skazany na 10 lat łagru i wywieziony do Workuty. Zmarł w obozie koncentracyjnym w 1950 r. Beatyfikowany przez papieża Jana Pawła II w 2001 r. na we Lwowie podczas pielgrzymki Jana Pawła II na Ukrainę.

Bł. Ignacy Kłopotowski – urodził się w 1866 r. w Korzeniówce k. Drohiczyna. Kształcił się w Siedlcach, później w seminarium duchownym w Lublinie oraz Akademii Duchownej w Petersburgu. Świecenia kapłańskie otrzymał w 1891 r. Pracował w parafii św. Pawła w Lublinie, był wykładowcą w lubelskim seminarium duchownym, równocześnie będąc wikariuszem katedralnym, a następnie rektorem kościoła św. Stanisława. W pracy duszpasterskiej bardzo często spotykał się z moralną i materialną nędzą, bezrobociem i zacofaniem. Tychich otaczał szczególną opieką i troską. Zainicjował liczne dzieła charytatywno-społeczne. Utworzył Dom Zarobkowy w Lublinie, w którym bezdomni pracowali w wielu warsztatach, zarabiając na utrzymanie i mieszkanie. Założył szkołę rzemieślniczą, Przystań św. Antoniego dla moralnie upadłych kobiet, sierocińce. Był również inicjatorem założenia w podlubelskich wsiach sieci szkół wiejskich. W 1908 r., aby rozwinąć na szerszą skalę działalność wydawniczą,

przeniósł się do Warszawy. W 1920 r. założył Zgromadzenie Sióstr Loretanek. Nie zapomniał też najbardziej potrzebujących. Organizował dla nich bezpłatne kuchnie, kolonie, ochronki. Zmarł w Warszawie w 1931 r. Beatyfikacja odbyła się w 2005 r. w Warszawie, którą w imieniu papieża Benedykta XVI dokonał Prymas Polski Kard. Józef Glemp.

Bł. Bronisław Bonawentura Markiewicz- urodził się w 1842 r. w Pruchniku k. Jarosławia. Młodość spędził w Przemyślu, gdzie w 1863 r. ukończył gimnazjum, a następnie Wyższe Seminarium Duchowne. W 1867 r. został wyświęcony na kapłana. Przez sześć lat pracował jako wikariusz w Harcu i w Katedrze przemyskiej. Później studiował na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie i Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. W 1875 r. zostaje proboszczem w miejscowości Gać i dwa lata później w Błazowej. W 1882 r. powierzono mu wykłady z teologii pastoralnej w Seminarium Duchownym.

W 1885 r. udał się do Włoch tam został salezjaninem. Po powrocie do Polski w 1892 r., objął parafię w Miejscu Piastowym, gdzie zajmował się w utworzonych przez siebie zakładach wychowawczych młodzieżą opuszczoną i zaniedbaną. Prowadził też działalność wydawniczą, m.in. zapoczątkował wydawanie miesięcznika „Powściągliwość i Praca”. Był autorem i wydawcą wielu publikacji i dramatu pt. *Bój bezkrwawy*, w którym przepowiedział wybór Papieża Polaka. W 1897 r. skierował do biskupa przemyskiego i do papieża prośbę o pozwolenie na założenie Zgromadzenia Michała Archanioła, opartego na duchowości i statutach opracowanych przez Św. Jana Bosko. Mimo usilnych starań nie doczekał się zatwierdzenia Zgromadzenia. Zmarł w 1912 r. w Miejscu Piastowym. Beatyfikacja, odbyła się w Warszawie w 2005 r., którą w imieniu papieża Benedykta XVI dokonał prymas Polski Kardynał Józef Glemp.

Bł. Władysław Findysz – urodził się w 1907 r. w Krościenku Niżnym. Gimnazjum ukończył w Krośnie, po maturze w 1927 r. wstąpił do Seminarium w Przemyślu. Święcenia kapłańskie przyjął w 1932 r. Pracował w Strzyżowie, Jaśle. W 1941 r. został proboszczem w Nowym Żmigrodzie. W czasie II wojny światowej zajmował się organizowaniem pomocy materialnej dla biednych oraz wspierał osoby na robotach przymusowych w Niemczech. W 1944 r. został wysiedlony ze Żmigrodu, do którego powrócił w 1945 r. rozpoczął organizowanie pomocy charytatywnej i odbudowy miasteczka. Po wojnie był inwigilowany przez UB, był więźniem na Zamku w Rzeszowie. W 1963 r. został aresztowany i skazany na 2 i pół roku więzienia. Karę odbywał w więzieniu na Zamku w Rzeszowie, potem w więzieniu na Montelupich w Krakowie. Został zwolniony skrajnie wyczerpany w 1964 r. i po kilku miesiącach zmarł. Po śmierci został uznany za męczennika za wiarę, i w 2000 r. rozpoczął się proces beatyfikacyjny. Beatyfikacja miała miejsce w 2005 r. w Warszawie, której dokonał prymas Polski Kardynał Józef Glemp.

Bł. Stanisław Papczyński – urodził się w 1631 r. w Podegrodziu, k. Starego Sącza. Kształcił się w kolegiach jezuickich i pijarskich w Podolińcu, Jarosławiu, Lwowie i Rawie Mazowieckiej. Po ukończeniu nauki wstąpił do zakonu pijarów. W 1656 r. złożył śluby zakonne, a święcenia kapłańskie przyjął w 1661 r. w Brzozowie. Był nauczycielem retoryki w kolegium pijarów w Rzeszowie, później pracował w Warszawie. W 1670 r.

poprosił o zwolnienie ze ślubówprzystąpił do zakładania innego zgromadzenia. W 1671 r. założył pierwszą wspólnotę w Puszczy Korabiewickiej (później nazwanej Mariańską). W 1673 r. wspólnota ta została przez biskupa zaaprobowana. W 1677 r. Marianie zaproszeni do Góry Kalwarii. Zmarł w 1701 r. w Górze Kalwarii i pochowany w kościele. Beatyfikacja odbyła się w 2007 r. w Licheniu. Uroczystościom w imieniu Benedykta XVI przewodniczył kardynał Tarsitio Bertone, sekretarz stanu Stolicy Apostolskiej.

Bł. Maria Luiza Merkert - urodziła się w 1817 r. w Nysie. Maria, wraz z siostrą Matyldą, ukończyła katolicką Szkołę dla Dziewcząt w Nysie. Po śmierci matki w 1842 r., obie sprzedały skromny majątek i wraz z Franciszką Werner oraz Klarą Wolf poświęciły się pomocy opuszczonym chorym i bezdomnym w Nysie. W 1842 r. w kościele złożyły akt oddania przed obrazem Serca Pana Jezusa, zobowiązując się nieść pomoc potrzebującym bez względu na wyznanie, narodo-wość i płeć. W 1850 r. Maria rozpoczęła w Nysie organizowanie Stowarzyszenia św. Elżbiety dla pielęgnacji chorych i opuszczonych. W 1859 r. uzyskała dla stowarzyszenia zatwierdzenie diecezjalne, i została wybrana pierwszą przełożoną generalną Zgromadzenia Sióstr św. Elżbiety, (elżbietanki). W 1860 r. złożyła śluby zakonne. W Nysie wybudowała dom macierzysty. Pod jej kierownictwem powstało 90 domów zakonnych, 12 szpitali i wiele domów opieki w 9 diecezjach. Zmarła w 1872 r. w opinii świętości. W chwili jej śmierci zgromadzenie liczyło 465 sióstr w 87 domach. W 2004 r. Jan Paweł II ogłosił heroiczność jej cnót. W 2007 r. Benedykt XVI zatwierdził dekret dotyczący cudu i odbyła się uroczystość beatyfikacyjna w Nysie której przewodniczył reprezentant papieża, prefekt kongregacji spraw kanonizacyjnych.

Bł. Celina Chłudzińska – Borzęcka – urodziła się w 1833 r. w Antowili k. Orszyna terenie dzisiejszej Białorusi. Jako młoda dziewczyna zapragnęła wstąpić do klasztoru wizytek w Wilnie, ale posłuszna woli rodziców w 1853 r. wyszła za mąż za Józefa Borzęckiego, właściciela majątku k. Grodna. Było to szczęśliwe małżeństwo. Celina prowadziła pracę charytatywną wśród ludności wiejskiej, w 1863 r. wspierała powstańców, za co znalazła się w rosyjskim więzieniu w Grodnie. Mąż jej zmarł w 1874 r., po jego śmierci wraz z dwoma córkami zamieszkała w Rzymie. Tam powróciła do niej myśl o życiu zakonnym. Spotkała generała zmartwychwstańców, ks. Piotra Semenę i pod jego wpływem postanowiła wraz z córką Jadwigą założyć żeńską gałąź tego zgromadzenia. W 1891 r. zmartwychwstanki zostały zatwierdzone, zadaniem ich było nauczanie i chrześcijańskie wychowanie dziewcząt. W 1891 r. Celina otworzyła w Kętach, mieście św. Jana Kantego, pierwszy dom na ziemiach polskich. Zmarła w 1913 r. w Krakowie przeżywszy 80 lat. Pochowana została w Kętach. Beatyfikowana w Rzymie w 2007 r. przez Benedykta XVI.

Bł. Siostra Marta Wiecka urodziła się w 1874r. w Nowym Wiecu na Pomorzu. W wieku 18 lat, wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr Miłosierdzia św. Wincentego a Paulo w Krakowie. Z wielkim oddaniem służyła chorym, w których zawsze widziała Chrystusa. Pracowała kolejno w szpitalach: we Lwowie, w Podhajcach w Bochni i Śniatynie. Pomagała bez względu na wyznanie czy narodowość. Żaden chory na jej oddziale nie umarł bez pojednania z Bogiem. Mając zaledwie 30 lat oddała życie za drugiego człowieka, pracownika szpitala, ojca rodziny, którego zastąpiła przy dezynfekcji pomieszczenia po osobie chorej na tyfus. Zaraziwszy się tą chorobą, zmarła kilka dni

później. Od tej pory ludzie nie przes-tają się modlić na Jej grobie, który znajduje się na śniatyńskim cmentarzu . Otrzymują za Jej wstawiennictwem wiele łask. Jej grób stał się symbolem ekumenizmu, gdyż modlą się przy nim ludzie różnych wyznań i narodowości. Ten kult przy Jej grobie wpłynął na rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego w 1997 r. W 2004 r. Jan Paweł II promulgował dekret o heroiczności cnót. Papież Benedykt XVI w 2007 r. zatwierdził dekret o uznaniu cudu. Beatyfikowana w 2008 r. we Lwowie, uroczystościom przewodniczył legata Benedykta XVI, kardynał Tarcisio Bertone.

Bł. Ksiądz Michał Sopoćko - urodził się w 1888 r. w Juszewszczyźnie w powiecie oszmiańskim. W 1910 r. wstąpił do Seminarium Duchownego w Wilnie. Świecenia kapłańskie otrzymał w 1914 r. W 1918 r. podjął studia na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Warszawskiego. W 1924 r. powrócił do rodzimej diecezji, pozostając w duszpasterstwie wojskowym, w Wilnie. W 1927 r. został ojcem duchownym w Seminarium Duchownym. W 1934 r. habilitował się na Uniwersytecie Warszawskim . Pracy naukowej oddawał się aż do zamknięcia Uniwersytetu i Seminarium w czasie II wojny światowej. W czasie okupacji niemieckiej przez ponad dwa lata ukrywał się w okolicach Wilna. W 1944 r. po wznowieniu działalności Seminarium Duchownego w Wilnie wykładał na nim aż do jego zamknięcia w 1945 r. przez władze radzieckie. Jednocześnie udzielał się w duszpasterstwie przy kościele św. Jana, katechizował, zorganizował potajemnie kurs katechetyczny. Zagrożony za tę działalność aresztowaniem w 1947 r. wyjechał do Białegostoku. Tu wykładał w Seminarium, prowadził różnego rodzaju akcje trzeźwościowe, organizował szereg miesięcznych i rocznych kursów katechetycznych dla zakonnic i osób świeckich. Zmarł w 1975 r. Beatyfikacja odbyła się w 2008 r. w Białymstoku w sanktuarium Miłosierdzia Bożego, gdzie spoczywają doczesne szczątki Błogosławionego. Uroczystościom przewodniczył delegat Benedykta XVI arcyb. Angelo Amato.

Ks. Jerzy Popiełuszko - urodził się w 1947 r. we wsi Okopy k. Suchowoli. Seminarium Duchowne ukończył w Warszawie. W latach 1966 -1968 odbywał służbę wojskową w jednostce w Bartoszycach, przeznaczonej specjalnie dla seminarzystów. Świecenia kapłańskie przyjął w maju 1972 r. z rąk Stefana Kardynała Wyszyńskiego. Pracował w kilku parafiach Archidiecezji warszaw-skiej. Był m.in. duszpasterzem akademickim przy kościele św. Anny w Warszawie. Po przełomowych strajkach zorganizował duszpasterstwo ludzi pracy. Organizował wykłady dla robotników lekarzy, znany był również z troski o ludzi ubogich, prześladowanych oraz rodziny internowanych. W swojej działalności potrafił wokół idei wolności i solidarności zjednoczyć różne środowiska stolicy, od hutników, pielęgniarzy i studentów po artystów. W 1984 r., wracając ze spotkania z wiernymi w Bydgoszczy, został koło Torunia uprowadzony i torturowany. Po kilku dniach poszukiwań, ciało Księdza Jerzego Popiełuszki zostało znalezione w wodach zalewu k. Włocławka. Do grobu Księdza Jerzego, znajdującego się obok kościoła św. Stanisława Kostki w Warszawie, stale przybywają liczni wierni z Polski i całego świata. Jan Paweł II modlił się u grobu ks. Jerzego w 1987 r. Beatyfikacja odbyła się w 2010 r. w Warszawie. Mszy świętej przewodniczył w imieniu papieża Benedykta XVI abp Angelo Amato, prefekt Kongregacji ds. Kanonizacyjnych.

Bł. Zofia Czeska - urodziła się w 1584 r. w Budziszawicach (woj. Świętokrzyskie). W wieku 16 lat rodzice wydali ją za mąż za Jana Czeskiego, który był dziedzicem miejscowości Czechy koło Słomnik. Małżeństwo trwało 6 lat. Po śmierci męża postanowiła poświęcić się dziełom miłosierdzia, przez zaangażowanie w kształceniu i wychowywaniu młodzieży, zwłaszcza dziewcząt osieroconych i z biednych rodzin. To w jej domu w Krakowie mogły mieszkać, uczyć się i znaleźć opiekę. Nazwała tę szkołę „ Dom Panieński Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny”. Starła się nadać tej instytucji charakter formalnego zgromadzenia zakonnego, które przyjęło nazwę Zgromadzenie Sióstr Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny (prezentek). Instytut ten w 1627 r. zatwierdził biskup krakowski, a w 1633 r. Stolica Apostolska. Zofia pełniła tam funkcję przełożonej, wychowawczyni i nauczycielki. Zmarła w 1650 r. Pochowana została w Kościele Mariackim w Krakowie. W 2012 r. papież Benedykt XVI podpisał dekret beatyfikacyjny i w 2013 r. w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Łagiewnikach, aktu beatyfikacji w imieniu papieża Franciszka dokonał kard. Angelo Amato.

Bł. Małgorzata Szewczyk - urodziła się w 1828 r. na Wołyniu. Większą część swego życia spędziła w bardzo trudnych warunkach, w jakich znajdowali się katolicy pod zaborem rosyjskim. Jako osoba świecka przez dwa lata pracowała w Palestynie pomagając ubogim i pielgrzymom. Po powrocie do Polski pojechała w 1880 r. do Zakroczymia, gdzie w 1881 r. wspólnie z Ojcem Honoratem Koźmińskim założyła zakon żeński *Zgromadzenie Córek Matki Bożej Bolesnej*, zwany powszechnie serafitkami. Celem nowego Zgromadzenia była posługa ubogim i cierpiącym. Po 10 latach ukrytej działalności pod zaborem rosyjskim przeniosła Zgromadzenie do ówczesnej Galicji i założyła pierwszą placówkę w Hałcnowie. W 1892 r., podjęła decyzję budowania domu w Oświęcimiu, gdzie miał znaleźć stałe swoje miejsce nowicjat i Zarząd generalny Zgromadzenia. W 1897 r. zaczęła myśleć o postawieniu przy klasztorze małego kościółka. Zgromadzeniem kierowała przez 23 lata. Z powodów zdrowotnych przekazała władzę m. Hieronimie i z początkiem maja 1904 r. udała się do Nieszawy, pod zaborem rosyjskim, gdzie siostron nie wolno było nosić habitów. Mimo słabego zdrowia, włączyła się w życie codzienne sióstr i organizowała różne formy pomocy miejscowej ludności. Zmarła 5 czerwca 1905 r. w Nieszawie. W 2012 r. papież Benedykt XVI podpisał dekret beatyfikacyjny Małgorzaty Szewczyk. Aktu beatyfikacji w imieniu papieża Franciszka dokonał kard. Angelo Amato w 2013 r.

Gerhard Franziskus Johannes Hirschfelder - urodził się w 1907 r. w Kłodzku. Uczył się w Gimnazjum Humanistycznym w Kłodzku i tam w 1926 r. zdał maturę i rozpoczął studia teologiczne na Uniwersytecie Wrocławskim. W 1932 r. otrzymał święcenia kapłańskie. Przez siedem lat pracował jako wikary parafii w Cermnej zajmując się duszpasterstwem dzieci i młodzieży. Po kilku latach posługi w Cermnej został przeniesiony do parafii w Bystrzycy Kłodzkiej. W 1941r. został aresztowany przez Gestapo. Przebywał w więzieniu w Kłodzku, w Wiedniu, aż trafił do Dachau, osadzony razem z polskimi księżmi. Zmarł w obozowym lazarecie z powodu skrajnego wyczerpania i niedożywienia na zapalenie płuc. W 2010 r. papież Benedykt XVI uznał śmierć duchownego za śmierć męczeńską. Uroczystości beatyfikacyjne odbyły się w 2010r.

w katedrze w Münster. Uczestniczył w nich bp Ignacy Dec który podkreślił, że ks. Hirschfelder jest nowym pomostem między Czechami, Polakami i Niemcami.

Bł. Maria Teresa od św. Józefa - urodziła się w 1855 r. w miejscowości Sadow (obecnie Sądów w diecezji zielonogórsko-gorzowskiej, w rodzinie luterańskiej. Jej ojciec był pastorem. Wbrew woli ojca przeszła oficjalnie na katolicyzm w 1888 r. Odczuwała pragnienie całkowitego poświęcenia się Bogu. Zdecydowała się założyć nowe zgromadzenie zakonne, żyjące duchowością karmelitańską. Wypędzona z domu rodzinnego, a także z Niemiec, dotarła do Rocca di Papa pod Rzymem, gdzie w czerwcu 1904 r. otworzyła dom macierzysty nowego zgromadzenia — Sióstr Karmelitanek od Boskiego Serca Jezusowego. W 1906 r. złożyła śluby zakonne i przyjęła imię Maria Teresa od św. Józefa. W 1912 r. udała się do Ameryki i Kanady, by i tam zakładać nowe domy. W czasie I wojny światowej dom macierzysty w Rocca di Papa został skonfiskowany przez rząd włoski. Gdy w 1920 r. powróciła z Ameryki, przeniosła główną siedzibę zgromadzenia do Holandii i tam spędziła ostatnie lata swego życia. Zmarła w 1938 r. w opinii świętości. W 2002 r., w obecności Papieża Jana Pawła II, został ogłoszony dekret o heroicznosci cnót. Została beatyfikowana przez papieża Benedykta XVI w 2006 r.

Klara Ludwika Szczęsna - urodziła się w 1863r. w Cieszkach (woj. mazowieckie). Ludwika, nakłaniana przez ojca do zamążpójścia w wieku 17 lat, uciekła z rodzinnego domu do pobliskiej Mławy, gdzie utrzymywała się pracując jako krawcowa. W 1886 r. rozpoczęła nowicjat w działającym w ukryciu Zgromadzeniu Sług Jezusa, założonym przez bł. Honorata Koźmińskiego w Warszawie, którego zadaniem była praca wśród służących. W 1889 r. składa śluby zakonne, przełożeni powierzyli Ludwice obowiązki przełożonej w nowo otwartej placówce w Lublinie, gdzie prowadzono pracownię krawiecką i zakonspirowane apostolstwo wśród służących. W 1893 r. ks. Pelczar poprosił o Honorata o siostry do prowadzenia przytuliska dla służących w Krakowie, skierował on tam Ludwikę Szczęsną. W 1894 r. Ludwika wraz z ks. Józefem Sebastianem Pelczarem założyli nową rodzinę zakonną: „Zgromadzenie Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego”. Została pierwszą przełożoną, przybierając imię zakonne Klara i w 1895 r., po odbyciu rocznego nowicjatu, złożyła na ręce ks. Pelczara wieczyste śluby zakonne. W 1907r. wybrano ją jednogłośnie na przełożoną generalną. Przełożoną Zgromadzenia była 22 lata. Zmarła w 1916 r. W 2012 r. papież Benedykt XVI podpisał dekret dotyczący heroicznosci jej cnót, a w 2015r. papież Franciszek zatwierdził cud za wstawiennictwem Sługi Bożej. Beatyfikacja Klary Ludwiki Szczęsnej odbyła się w 2015 r. w Krakowie, a dokonał tego aktu w imieniu papieża Franciszka prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych kard. Angelo Amato.

Modlitwa ma potężną moc.

Krzyż, wciąż jest jeszcze symbolem, który łączy i pozostaje głęboko wpisany w myślenie i odczuwanie. I właśnie dziś, na tym polu w Polsce rozgrywa dziś się najistotniejsza bitwa duchowa. Jeśli Polska zostanie zlaicyzowana, jeśli katolicyzm padnie, modlitwa do Boga przestanie być zanoszona przez setki tysięcy sióstr, księży, zakonników i świeckich, to padnie ostatnia nadzieja na nawrócenie Europy.

Głęboka teologia polskości.

Tekst tej modlitwy to nie tylko wielkie modlitewne wezwanie, ale również głęboka teologia i historiozofia polskości. W kolejnych wezwaniach nie tylko przypominani są patroni Polski, ale również omadlane są najważniejsze nasze problemy.

Litania odsyła nas do wszystkich świętych patronów polskiej ziemi, ale również wprowadza w przestrzeń Bożą naszych królów, wodzów, ofiary niesprawiedliwości.

Dlatego powinna być odmawiana. W domach, rodzinach i wszędzie tam, gdzie jest to możliwe.

W walce duchowej bowiem nie ma skuteczniejszej broni niż modlitwa.